

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiae Spiritualis Scholasticæ Et Moralis Tomvs ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Joannis Duns Scoti D. Augustino Conformem

In quo tractatur de Intellectu & Scientia Dei, ejusque Objecto. Item de
voluntate & volitione Dei, ejusque Objecto

Bosco, Jean a

Antverpiae, 1686

Index Rerum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73680](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73680)

INDEX RERUM.

A.

ABSTRACTIO.

Abstractio merè præcisiva non sufficit ad facturionem. p. 124. n. 182
Declaratur diversis exemplis. ibid. n. 183

ACTUS. AGENS.

Omne agens per se agit propter finem. p. 4. n. 15
Agentia naturalia an agant propter finem. ibid.
Primum agens agit propter finem amatum actu voluntatis. ibid. n. 16
Actus secundus in Deo non dependet à primo, neque perficit eum. p. 14. n. 75
Discrimen inter actus & proprietates quantum ad emanationem à suis principiis. p. 15. n. 83
Actus immanens potest producere effectum transformatum. p. 29. n. 172
Potest in nobis dari actus reflexus, realiter distinctus à directo. p. 314. n. 60
Quomodo voluntas Dei sit principium elicivum actus naturalis. p. 192. n. 40
Agens naturale vel est primum vel à superiore determinatum. p. 196. n. 64
Actus Dei nullam habet in ipso Deo causam. p. 212. n. 189
Actus noster non est formaliter actus voluntatis divinæ, sed effectus ejus. p. 230. n. 5
Quomodo agens sit perfectius, non idem tamen substantia effectus. p. 234. n. 330
Quare noster actus nunc sit liber. p. 236. n. 11
Quare foret necessarius si Deus ageret necessario. ibid. n. 12
Circa merita & beatitudinem Deus habuit duplicem actum. p. 250. n. 72
An ideò actus Dei sit confusus & imperfectus. ibid. n. 73
Quæ ratione actus Dei sit intentio, & quæ electio. ibid.
Unicus actus divinæ voluntatis æquale pluribus. p. 253. n. 1
Non repugnat ut aliquis actus divinæ voluntatis formaliter consideratus feratur in alia bona. p. 284. n. 10

ÆTERNITAS. ÆTERNVM.

Creaturæ non existunt realiter in æternitate. p. 109. n. 81
Volitio Dei ab æterno non habet effectum realem. p. 110. n. 87
Æternitas non bene probat realem præsentiam in æternitate. ibid.
Fuit æternitas antequàm essent res temporales. ibid. n. 92 & seq.
Patres sapienter loquuntur de præsentia objectiva creaturarum in æternitate. p. 111. n. 94 & seq.
Quomodo intelligendi, quando loquuntur de reali præsentia. ibid. n. 98
Æternitas non coexistit tempori non existenti. p. 112. n. 105
Quare æternitas dicatur perfecta possessio. p. 113. n. 114
Explicatur definitio æternitatis. ibid. n. 115
Res ut præsens æternitati non cognoscitur ut futura. p. 114. n. 119
Deus pro primo instanti habet se merè negativè circa Judam, non tamen pro tota æternitate. p. 217. n. 228 & seq.

ÆVUM.

Cognitio Angeli ævo mensuratur. p. 115. n. 122
Ævum est mensura superior tempore. ibid. n. 123

AFFECTUS.

Distinguitur affectus simplex ab affectu virtualiter efficaci. p. 205. n. 127

AMICITIA.

Ad amicitiam requiritur redamatio. p. 202. n. 110
Æqualitas diligentis & dilecti est conditio concomitans amicitiam. ibid.
Æqualitas est ratio amicitie strictè dictæ. ibid. n. 111
An requirantur duo actus ad veram amicitiam. p. 203. n. 112 & seq.
An inter personas divinas sit amicitia. ibid. n. 114
Inter personas divinas est supereminens amicitia. ibid.
Hæc non est nisi unicus indivisibilis actus. ibid. n. 115
Ad amorem amicitie sufficit, quòd res amara sit objectum formale terminativum. p. 214. n. 199
In Deo non est amicitia respectu creaturæ irrationalis. p. 270. n. 5
Est in Deo amicitia respectu creaturæ rationalis. ibid. n. 6
Homines justi sæpè vocantur amici Dei. ibid. n. 7
Conditiones veræ amicitie competunt charitati. ibid. & n. seq.
Arguitur, quòd charitas non sit amicitia. p. 272. n. 9
Quid sufficiat ad veram amicitiam. ibid.
An in Deo erga nos sit amicitia in rigore philosophico. ibid. n. 10
An sit amicitia excellentie. ibid. n. 11

AMOR. AMARE.

Quomodo amor beatificus sit necessarius. p. 103. n. 46
Deus seipsum amat necessario. p. 190. n. 25
Probatio necessitatis. ibid. n. 26 & seq.
Quid requiratur ad amorem necessarium quoad exercitium. ibid. n. 29
Sufficit infinitas ex parte objecti & ex parte potentie. ibid.
Neutra se solà sufficit. p. 191. n. 30
An cum dicta necessitate amoris stet libertas. ibid.
Deus amat seipsum liberè essentialiter. p. 102. n. 37
Deus est agens necessarium tam in amore essentiali, quàm notionali. ibid. n. 40
Aliqua differentia inter hos amores. ibid. n. 41
Quomodo voluntas Dei sit principium elicivum amoris notionalis. ibid.
Amor essentialis fundatur in sola voluntate. ibid. n. 42
Deus suâ voluntate liberè seipsū amat. p. 103. n. 44
Probatio ex ratione. p. 104. n. 57
Responsio Aliquorum refutatur. ibid. n. 58 & seq.
Ad actum amoris non oportet ipsam dilectionem esse præcognitam. p. 199. n. 82
Quid sit amor strictus. p. 200. n. 90
An hoc amore Deus diligat seipsum. Probatur. quòd non. ibid. n. 91
Argumenta Adversariorum dissolvuntur. ibid. n. 92 & seq.
Quare

INDEX RERVM.

Quare potius secundum ipsos in Deo sit amor frictus quam scientia abstractiva. p. 201. n. 96
 Amor frictus dicitur imperfectionem secundum Felicem. ibid. n. 98 & seqq.
 Deus non amat sua decreta amore fricto. p. 202. n. 104
 Quid sit amor amicitiae. ibid. n. 105
 Quid sit amor concupiscentiae. ibid. n. 106
 Distinctio inter utrumque amorem. ibid.
 Exemplum utriusque amoris. ibid. n. 107
 Non repugnat Deo amor concupiscentiae. ibid. n. 109 & seqq.
 Amor concupiscentiae versatur etiam circa bonum honestum. ibid.
 Deum amare creaturas actuales est de fide. p. 204. n. 119
 Quid sit aliquem amare. ibid.
 Amat eas efficaciter. ibid. n. 120
 Deus amat creaturas possibles ineffaciter. ibid. n. 122
 Amor Dei efficax & inefficax quomodo differant. ibid.
 Probat, Deum amare possibles ineffaciter. ibid. n. 123
 Quomodo distinguatur amor efficax ab inefficaci. p. 206. n. 138
 Finitum non amatur à Deo necessarîo. p. 210. n. 169
 Probat, Deum non posse amare necessarîo creaturas possibles. p. 212. n. 183
 An Deus possit amare creaturam ob suam infinitam bonitatem & finitam creaturæ. p. 214. n. 203 & seqq.
 Nequit Deus seipsum non perfectissimè amare. p. 221. n. 253
 Amor est formaliter & actu in Deo. p. 270. n. 3
 Amat Deus creaturas irrationales amore solius concupiscentiae. p. 271. n. 5

ANGELVS.

Angelus ab initio creationis habuit infusam notitiam abstractivam. p. 52. n. 13
 Per eam cognovit existentiam & immensitatem Dei. ibid.
 Angeli legunt in Verbo quid velit voluntas Dei. p. 61. n. 21
 Cognitio Angeli ævo mensuratur. p. 115. n. 122
 Angelus potest mihi velle bonum temperantiae. p. 283. n. 3

APPETITVS.

Appetitus amat etiam, quod habet. p. 179. n. 5
 An in Deo sit appetitus innatus. p. 184. n. 24 & seqq.
 An etiam ad ipsam essentiam. ibid. n. 25
 Objectiones solvuntur. ibid. n. 26 & seqq.
 An appetitus innatus possit esse sine principio activo aut passivo. ibid. 27
 Quid sit appetitus innatus. p. 185. n. 28
 An capacitas formæ habendæ sit de ejus ratione. ibid.
 Deus naturali appetitu inclinatur ad communicandam suam bonitatem creaturis. ibid.
 Objectiones solvuntur. ibid. n. 29 & seqq.
 Omnis appetitus Dei est juxta suum beneplacitum. ibid.
 Appetitus innatus & elicited non sunt duo membra opposita. p. 186. n. 31
 Appetitus elicited potest etiam esse innatus. ibid.
 In Deo est appetitus elicited & innatus respectu propriæ perfectionis. ibid. n. 32
 Datur appetitus innatus in Patre & Filio ad communicandum se ad intrâ. ibid.
 Solus rationalis appetitus propriè vocatur voluntas. p. 194. n. 55
 Duplex appetitus irascibilis & concupisibilis. p. 278. n. 32
 Quod sit objectum utriusque. p. 278. n. 32

In utroque sunt actus, qui versantur circa bonum & malum. ibid. n. 33
 Magis distinguuntur in sensu quam in voluntate. ibid.

ARS.

Quid sit ars, & qualiter accepta sit in Deo. p. 41. n. 245
 Qualiter intelligendus Aristoteles, qui videtur negare artem in Deo. p. 48. n. 288
 Ars divina non causatur ab ipsis rebus. p. 106. n. 63

ARTIFEX.

Artifex non imitatur cognitionem formalem, sed ejus objectum. p. 89. n. 86
 An artifex per ideam cognoscat effectum futurum. p. 107. n. 70

ATTRIBUTUM.

Quæ sint attributa propria Dei. p. 1. n. 1
 Quid sit attributum divinum. ibid.
 Attributum variat rationem formalem ejus, cuius est attributum. ibid. n. 3
 Probatio. p. 2. n. 4
 Essentia Dei est radix attributorum. p. 5. n. 23
 Inter attributa divina non est tantum distinctio diversorum modorum concipiendi. p. 12. n. 59
 Attributa divina habent non identitatem formalem. ibid.
 Quomodo attributa perficiant essentiam. p. 14. n. 76
 An Deus videat attributa in sua essentia, & in proprio genere. p. 64. n. 34 & seqq.
 Nullum attributum Dei dependet à creatura. p. 94. n. 103

S. AUGUSTINUS.

Mens Augustini est magni ponderis in Ecclesia. p. 136. n. 49

AUXILIUM.

Utilitas auxilii sufficientis. p. 151. n. 109
 Auxilium efficax ex intentione conversionis statum nostræ libertate. p. 144. n. 80 & seqq.

B.

BEATITVDO, BEATI.

Beatitudo objectiva est optimum bonum. p. 18. n. 100
 Quomodo visio creaturarum non pertineat ad beatitudinem. p. 57. n. 8
 An beatitudo sit in nostra potestate. p. 103. n. 43
 Beati intuitivè cognoscunt res in Deo etiam præteritas & futuras. p. 120. n. 261 & seqq.
 Deus non est beatitudo formaliter. p. 213. n. 91
 Probabile est actum beatificum esse contingentem. p. 236. n. 13
 Beatus est impeccabilis in sensu compositionis. ibid. n. 14
 Cum beatitudine manet potentia intrinseca ad peccandum. ibid.
 Circa merita & beatitudinem sub ratione præmii Deus habuit duplicem actum. p. 150. n. 72
 An merita hujus vitæ ex natura sua æquivalentur beatitudini. p. 293. n. 44
 Sententia negans est Doct. Sub. p. 294. n. 45

BONITAS. BONVM.

Bonitas creata non movet voluntatem divinam. p. 78. n. 47
 An ens possibile habeat bonitatem. p. 204. n. 124 & seqq.
 Deus

INDEX RERVM.

Deus ex duobus bonis inæqualibus potest velle minus. p. 244. n. 50
 Deus confert nobis bona corporalia. p. 311. n. 109
 Hæc bona tantum sunt quid materiale respectu virtutis. ibid.
 Deus confert nobis bona naturæ & gratiæ. ibid.

C.

C O E L U M.

Cœlum est magis determinatum ad rotunditatem, quam grave ad descensum. p. 196. n. 65

C A U S A.

Prima causa contingenter causat. p. 4. n. 17
 Differentia inter causam creatam & increatam quantum ad visionem effectus in ea. p. 85. n. 70
 Quare effectus non sit causa suæ causæ. p. 105. n. 54
 Discrimen inter causam necessariam & contingentem. p. 116. n. 132
 Felix existimat causam primam quodammodo movere secundam ad operandum. p. 153. n. 112
 Dicit esse sententiam Scoti. ibid.
 Probat exemplo manûs, quæ movet baculum. ibid.
 Causa creata est indeterminata. ibid. n. 113
 Deus est causa ut operetur. ibid.
 Concurfus prævis cause primæ ad operationem cause secundæ est probabilis. p. 154. n. 115
 Ostenditur non esse superfluum. ibid. n. 116
 Neque tollere libertatem. ibid. n. 117
 Talis concurfus est in nostra potestate ex parte termini. ibid. n. 118
 Causa secundæ improprie dicitur determinare primam. p. 156. n. 122
 Oppositum non probatur ex permissione peccati. ibid. n. 123
 Ordo operationis ad causam secundam dependet effectivè etiam à Deo. p. 157. n. 127
 Probat à simili. ibid.
 Probatio ex ratione. ibid.
 Objectiones solvuntur. ibid. n. 128 & seqq.
 Dividitur causa in fortuitam, naturalem & voluntariam. p. 194. n. 55
 Quomodo causa secundæ non moveatur, nisi moveatur à prima. p. 235. n. 6
 Causa secundæ præventa à prima determinante ad unum, non potest in oppositum. p. 237. n. 15
 Causa necessariò agens, agit ad ultimum potentie suæ. ibid. n. 19
 Quomodo causa prima moveatur secundam. ibid. n. 20
 Felix asserit motionem antecedentem ex parte Dei. ibid. n. 21
 Causa potest producere effectum novum absque sui novitate. p. 243. n. 45 & seqq.
 Causa per suam entitatem sine superveniente determinativo est causans. p. 244. n. 47
 Ad absolutum in causa immediatè sequitur absolutum in effectu. ibid. n. 48
 Quid sit causam esse determinatam ex parte sui. ibid.

CERTITUDO.

Certitudo & infallibilitas sunt in intellectu. p. 106. n. 51

CHARITAS.

Charitas est in Deo. p. 270. n. 3
 Amor summi boni ut sic est charitas. p. 283. n. 7

TOMUS I.

CHRISTUS.

Christus prudenter increpavit Judæos Matth. 11. p. 251. n. 104 & seqq.
 Quomodo Deus elegerit Judam ad effundendum sanguinem Christi. p. 225. n. 279
 Incarnatio Christi non fuit occasionaliter prævisâ. p. 245. n. 53

COEXISTERE.

Illud quod non est, non potest alteri coexistere. p. 109. n. 80
 Coexistentia entis creati cum alio est relatio realis. p. 110. n. 88
 Aternitas non coexistit tempori non existenti. p. 112. n. 105
 Immensitas non coexistit loco non existenti. ibid.
 Anima intellectiva solum coexistit partibus, quæ de factò sunt. p. 113. n. 110

COGNITIO. COGNOSCO.

Quid sit cognitio abstractiva & intuitiva. p. 227. n. 128
 An possit cognitio intuitiva fieri per speciem. ibid. n. 129
 Existentia potest cognosci abstractivè. ibid. n. 130
 In quo distinguatur cognitio abstractiva ab intuitiva. ibid. n. 131
 An cognitio practica & praxis debeant esse respectu ejusdem suppositi. p. 36. n. 220 & seqq.
 Fieri potest ut cognitio de praxi alterius suppositi non sit practica. ibid. n. 223
 Quæ sit cognitio practica. p. 39. n. 238
 Omnis cognitio Dei, præcedens actum voluntatis, est naturalis. p. 41. n. 246
 Cognitio attributorum in seipsis non est superflua. p. 61. n. 20
 Res creatæ cognoscuntur formaliter in Verbo. ibid.
 Cognitio creaturæ in seipsa decolorator est, quam in Verbo. ibid. n. 21
 Quid sit directa & indirecta cognitio. p. 62. n. 24
 Quomodo cognitio divina possit seipsam cognoscere. p. 63. n. 28
 Quòd hæc cognitio seipsam cognoscat provenit ex ejus illimitatione. ibid. n. 29
 Ordo intellectionis Dei ut tendit in objecta secundum quatuor instantia. ibid. n. 30
 Cognitio divina secundum rationem distinguitur in rectam & reflexam. ibid.
 Dicta instantia non distinguuntur in re. ibid.
 Quid sit cognoscere in alio. p. 64. n. 33
 Deus cognoscit se in creaturis. ibid. & n. seqq.
 Non repugnat Deo cognitio abstractiva. p. 65. n. 35
 An cognitio Dei in creaturis sit imperfecta. ibid.
 Ex tali cognitione intellectus Dei non vilescit. ibid. n. 36 & seqq.
 Talis cognitio non est superflua. ibid.
 Aliqui putant eam esse intuitivam. ibid. n. 37
 Quid sit cognoscere aliquid ex alio. ibid.
 Homo sic cognoscit Deum. ibid.
 Fortè & ipse Deus, sed per unicam cognitionem. p. 66. n. 38
 In quo distinguuntur cognitio in alio, & ex alio. ibid.
 Quod sit illud creatum, ex quo Deus cognoscit seipsum. ibid. n. 41
 An Deus cognoscatur ex attributis & relationibus. ibid.
 Imperfectum non est principium cognoscendi perfectum. p. 76. n. 40
 Per cognitionem rerum vilium non vilescit intellectus Dei. p. 77. n. 42
 Cognitio non solum dependet à potentia, sed etiam ab objecto. p. 83. n. 64
 Cognitio creaturarum in Deo est formalis representatio

INDEX RERVM.

sentatio etiam seclusa omni connotatione. p. 84. n. 67. & seqq.
 An Deus possit omnia possibilis simul cognoscere. p. 86. n. 74
 An tunc cognitio Dei foret exhausta. ibid. n. 76
 Fieri potest, ut inter cognitiones non sit dependentia, etsi sit inter cognoscibilia. p. 119. n. 155
 An cognitio sub conditione importet imperfectionem. p. 133. n. 32
 Cognitio in Deo præcedens actum voluntatis est merè naturalis. p. 135. n. 40
 Cognitio dicit essentialem ordinem ad rem cognitam. p. 176. n. 57

COMPLACERE. COMPLACENTIA.

Possum mihi complacere in aliqua re, quam nolo mihi acquirere. p. 205. n. 133
 Quid sit objectum nude complacentia. ibid.
 Quomodo Deus compleat in peccato possibili. p. 206. n. 137
 Complacentia formalis peccati repugnat phyllicè Deo. p. 221. n. 252
 In formali peccato nequidem per accidens sibi complacet Deus. p. 222. n. 260

COMPREHENDERE. COMPREHENSIO.

Quid sit rem comprehendere. p. 65. n. 34
 Supercomprehensio voluntatis non tollit ejus indifferenciam. p. 116. n. 135
 Quid supercomprehensio superaddat comprehensioni. p. 117. n. 136
 Supercomprehensio non potest cognoscere, quod non est cognoscibile. ibid.

CONCURSVS.

Præter concursum generalem Dei datur alius particularis. p. 135. n. 44
 Manet nihilominus liberum homini bene vel male operari. ibid.
 An Scoto placeat sententia de concursu mediatum. p. 219. n. 238
 Hæc sententia non est erronea, nec digna aliqua censurâ. ibid. & nn. seqq.
 Scotus in reportatis docet concursum mediatum posse sustineri. p. 220. n. 244
 Communior sententia rejicit concursum mediatum. p. 221. n. 249
 Concursus prævius Dei ad nostram operationem est probabilis. p. 154. n. 115
 Ostenditur non esse superfluum. ibid. n. 116
 Neque tollere libertatem. ibid. n. 117
 Talis concursus est in potestate nostra ex parte termini. ibid. n. 213
 Possumus ei resistere potentia antecedente. ibid. n. 118
 An talis concursus possit frustrari suo effectu. ibid. n. 119. & seqq.
 Frustratio non admittit sensum divinum, secus resistenciam. ibid.
 Concursus simultaneus Dei cum creatura non lædit libertatem. p. 155. n. 121
 Quâ ratione voluntas nostra habeat paratum concursum Dei. ibid.
 Cur aliquando non fiat actus, ad quem habet concursum paratum. ibid. n. 122
 Deus non concurrat temerè. ibid.

CONSENSVS.

Excitatio efficax Dei est medium ad consensum. p. 144. n. 78
 Scat. consensum aliquem esse liberum, & infallibiliter futurum. p. 155. n. 120

CONSILIVM.

Electio supponit consilium. p. 238. n. 24

An per consilium necessitetur voluntas ad eligendum utilius medium. p. 79. n. 51
 Qui operatur secundum consilium operatur libere. ibid.

CONTINENTIA.

Quid sit continentia eminentialis. p. 79. n. 51
 Virtualis continentia non est formalis ratio cognoscendi creaturas. p. 80. n. 53

CONTINGENS. CONTINGENTER.

Deus potest dici agere contingenter. p. 96. n. 1
 Quid sit contingens liberum. ibid. n. 2
 Deus ab æterno intruetur omnia futura contingencia etiam libera. ibid. n. 4
 In quo consistat contingencia præteriti. p. 101. n. 24
 Quæ sit propositio contingens. ibid.
 Deus cognoscit contingencia in suis causis naturalibus completis. p. 117. n. 138. & seqq.
 Liberum essentialè non opponitur contingenti. p. 191. n. 35
 Aliquid naturale potest contingenter agere. p. 192. n. 36
 An si Deus necessariò ageret nihil contingenter eveniret. p. 235. n. 1
 Sententia affirmativa est Scoti. ibid. n. 2 & seqq.
 Probatio hujus sententiæ. ibid. n. 4
 Ejus expositio. ibid. n. 5
 An ad contingentiam effectus sufficiat, ut una causa contingenter causet. p. 236. n. 7
 Quid requiratur, ut aliqua causa contingenter causet. ibid. n. 8
 An sufficiat ad contingentiam effectus potentia remota ad oppositum. p. 237. n. 17

CONTRADICTORIUM.

Non debet alterum contradictorium verificari pro quocumque instanti. p. 122. n. 184
 Non transitur à contradictorio in contradictorium nullo aliter se habente. p. 111. n. 180

CREATVRA.

Deus cognoscit creaturas in seipso. p. 17. n. 9. & seqq.
 Ex aliquibus creaturis cognoscitur Deus ut terminus. p. 118. n. 63
 Quid sit creatura possibilis, & à quo habeat esse. p. 67. n. 5
 Nullum habet esse formale ante cognitionem Dei. ibid. n. 6 & seqq.
 Implicat creaturam esse possibilem, & non esse cognitionem. p. 68. n. 8
 Solvuntur objectiones. ibid. n. 9. & seqq.
 An res creatæ à nobis cognitæ possint dici productæ in esse cognito. p. 69. n. 13. & seqq.
 Henricus tribuit creaturis aliquod esse reale æternum, uti etiam Wiclef. ibid. n. 15
 Hic error falsò adscribitur Scoto. ibid.
 Intellectus divinus facit primum objectum omnipotentia, producendo creaturas in esse intelligibili. ibid. n. 16
 Hoc esse non est verum & reale ens. ibid.
 Quadruplex esse positivum creaturæ. p. 70. n. 22
 Exploditur error Wiclef. ibid. n. 20
 Ostenditur, Scotum non asserere hunc errorem. p. 72. n. 27
 Quis fuerit error Wiclef, & quid doceat Scotus. ibid. n. 28
 Nulla perfectio divina & simpliciter dependet à creatura. p. 73. n. 35
 An non repugnantia creaturarum sit conceptus positivus vel negativus: Probatur esse privativum. p. 74. n. 37
 Aliqui docent nec propriè negativum, nec propriè positivum esse. p. 75. n. 38
 Quare

INDEX RERVM.

Quare dicatur aliquid negativum. *ibid.*
 Creatura non potest uniri Deo in ratione speciei
 impressæ. p.78.n.146. & seqq.
 Virtus productiva creaturarum in Deo est quid
 absolutum. p.80.n.55
 Nullum attributum Dei dependet à creatura.
 p.94.n.103
 Probatur, nihil in Deo habere necessariam con-
 nexionem cum creatura. *ibid.*n.104. & seqq.
 Esse est magis necessarius quàm creatura possi-
 bilis. p.95.n.105. & seqq.
 Deus & creatura non se habeat sicut principium
 & conclusio. *ibid.*n.6
 Deus non dependet à creatura possibili. *ibid.*
 Creatura non existunt realiter in æternitate.
 p.109.n.81 & seqq.
 Argumenta pro parte opposita dissolvuntur.
 p.111.n.99. & seqq.
 An creaturæ habeant aliud esse ab esse cognito.
 p.174.n.46. & seqq.
 Creatura possibilis dupliciter potest considerari.
 p.204.n.121
 Deus non vult unam creaturam propter aliam.
 p.203.n.122
 Vult unam esse propter aliam. *ibid.*n.123
 An aliquid creatum sit Deo ratio volendi aliud.
*ibid.*n.124. & seqq.
 Creaturæ relatio terminatur ad Deum sub ratio-
 ne absoluta. p.240.n.34
 Sola relatione novâ creaturæ ad Deum ipse de-
 nominatur Dominus. p.242.n.42

D.

DEBITVM.

An Deo possit competere debitum strictum
 respectu creaturæ. p.287.n.22
 In Deo est aliquod debitum dandi vitam æter-
 nam. *ibid.*n.23
 Sensus putat per hoc debitum intelligi debere
 debitum fidelitatis seu justitiæ latè dictæ.
 p.288.n.25
 Testimonia SS Patrum pro hoc intellectu. *ibid.*
 An etiam bene probetur ex Trident. *ibid.*n.27
 Explicatur Concil. p.289.n.28
 Quomodo intelligenda verba S. Ansel. *ibid.*n.29
 Responso ad verba D. Bernardi. *ibid.*n.30
 Impugnatur responso. *ibid.*
 An efficaciter. *ibid.*
 Exponuntur verba S. Aug. p.290.n.32
 Tam Script. quàm Patres agnoscunt in Deo de-
 bitum. *ibid.*n.33
 Probatur posse intelligi debitum strictum. *ibid.*
 An quia Deus debitor ideo inferior. p.298.n.59
 Deus non habet debitum ordinatè gubernandi
 Universum. p.302.n.73
 An Deus possit habere tale debitum. *ibid.*n.74

DECRETVM.

Quomodo Deus videat futura contingentia in
 suo decreto. p.118.n.44
 Cognitio per decretum est abstractiva. *ibid.*
 n.145
 Non repugnat hoc libertati creaturæ. *ibid.*
 Decretum non est objectum præcognitum. *ibid.*
 n.146. & seqq.
 Modus quo Deus videt contingentia in suo de-
 creto. *ibid.*n.148
 Rejicitur à Scoto. *ibid.*n.149
 Probatur, modum istum esse incommo-
 dum. p.119.n.150. & seqq.
 An Deus possit cognoscere futura in decreto
 per discursum virtualem. *ibid.*n.153. & seqq.
 An Decretum per futurum sive in futuro videat-
 ur. p.120.n.258

An decretum divinum cognoscatur ut futurum.
 p.121.n.170. & seqq.
 Decretum Dei non habet esse futurum. *ibid.*
 n.172
 Ejus objectum est futuritio existentie creaturæ.
 p.122.n.173
 Non habet futuritionem ab alio objecto. *ibid.*
 Neque à seipso. *ibid.*n.174
 Decretum divinum in nullo instanti rationis est
 futurum. *ibid.*n.175
 Quid intelligatur per decretum ut tale. p.123
 n.178
 Deus ab æterno habuit omnia decreta. p.125.
 n.188
 Per hoc non tollitur libertas. *ibid.*n.189
 Ex quo oriatur, quòd decretum sit ab æterno.
*ibid.*n.190
 Effectus non sequitur ex vi istius decreti. *ibid.*
 Sicut decretum absolutum est ab æterno, ita
 etiam conditionatum. p.126.n.192
 Ut detur decretum liberum in Deo non requiri-
 tur mutatio realis. p.133.n.34
 Impugnatur decretum conditionatum ex parte
 actus. p.143.n.77. & seqq.
 Non repugnat concipere decreta conditionata
 in Deo. p.150.n.102
 Hæc decreta non repugnant immutabilitati Dei.
ibid.
 Ad quid conducant decreta illa conditionata,
 p.151.n.104
 Ne dixeris otiosa. *ibid.*
 An in Deo sint infinita decreta conditionata.
 p.160.n.136. & seqq.
 Probatur, quòd de quibusdam propositionibus
 conditionatis Deus nihil decreverit. p.161.
 n.140
 An circa prædestinatos Deus habuerit decretum
 inefficax salvandi. p.162.n.145
 Ipsi decreti divini non datur præcipientia. *ibid.*
 Ex parte objecti creati datur ratio aliqua decreti
 liberi Dei. p.215.n.208
 Discrimen inter relationem & decretum Dei.
 p.249.n.43
 Ratio ob quam relatio rationis non pertinet
 formaliter ad decretum Dei. *ibid.*
 An Scotus doceat, decretum Dei constitui con-
 notatione. p.243.n.44
 Datur aliquis ordo inter decreta divina. p.245.
 n.53
 Inter decreta divina est prioritas à quo. Quid sit
 illa. p.291.n.75
 Inter divinæ voluntatis decreta non est distinctio
 formalis ex natura rei. p.245.n.54
 Qualiter ordo decretorum desumatur ex ordine
 terminorum. p.246.n.57
 Rejicitur sententia Cajetani. p.247.n.58
 An hic ordo desumatur ex perfectione objecto-
 rum. p.247.n.59. & seqq.
 Sumitur ex objectis prout obijciuntur divinæ
 voluntati. *ibid.*n.61 & seqq.
 Quomodo sumatur ordo decretorum ex ordine
 objectorum. p.248.n.65
 Actualis ordinatio est penes libertatem Dei.
ibid.
 Decretum divinum circa creaturam actualem
 tribus actibus constat. p.249.n.69
 Potest dari decretum liberum Dei absque varia-
 tione physica objecti. p.251.n.73. & seqq.

DEFICERE. DEFECTUS.

Deus omnino non deficit, & ideo peccatum non
 est ab eo. p.229.n.301
 Ostenditur ex August. peccatum esse defectum.
*ibid.*n.302
 Non est causa efficiens malæ voluntatis sed defi-
 ciens. *ibid.*n.303
 Quæ sit ista causa deficiens. *ibid.*n.304
 R 1 3 Sola

INDEX RERVM.

Sola voluntas creata est defectibilis, & deficiens. p. 17. n. 169
ibid. n. 305
 Cur Deus sit causa potius defectus naturalis
 quam moralis. p. 232. n. 318
 Discrimen quoad hoc inter defectum naturalem
 & morale. ibid.

DEFINITIO.

Non licet mutare communes definitiones re-
 rum. p. 201. n. 97

DELECTATIO.

Delectatio proprie est in Deo. p. 277. n. 28
 Etiam de nostris bonis. ibid.
 Objectio solvitur. ibid.

DENOMINATIO.

Quid requiratur ad denominationem realem. p. 172. n. 40
 Denominatio obiectiva est quoddam comple-
 xum ex subiecto & forma. ibid.
 Denominatio extrinseca est tantum ens ratio-
 nis, velut alia entia per aggregationem. ibid.
n. 41
 Denominatio intrinseca est relatio realis. p. 173.
n. 42

DESIDERIVM.

Desiderium & fuga reperiuntur proprie in Deo. p. 276. n. 23
 Oppositum probatur ex Felice. ibid.
 Oppugnatur Felix. ibid. n. 24. & seq.
 Eius fundamenta refutantur. ibid. n. 25
 Occurritur objectioni. p. 277. n. 26
 Rejicitur quaedam responsio Felicis. ibid.
 Explicatur Scriptura aliqua quae videtur ipsi fa-
 vere. ibid. n. 27

DETERMINATIO.

Determinatio ad unum potest provenire ex per-
 fectione principii. p. 192. n. 69
 Quid sit, voluntatem creatam esse formale prin-
 cipium determinativum. p. 226. n. 286
 Quid dicatur formale determinativum in uno-
 quoque ordine. ibid. n. 287
 An determinatio nostrae voluntatis sit ratione
 prior determinatione Dei. p. 231. n. 312.
& seqq.
 Voluntas creata non est causa quare divina se
 determinet. ibid. n. 315
 An determinatio ad unum tollat omnem poten-
 tiam ad actum oppositum. p. 238. n. 22

DEVS.

Deus est unissimus & perfectissimus. p. 11. n. 54
 Deus non est perfectibilis per sapientiam in ali-
 quo priori. p. 13. n. 67
 Eodem est Deus magnus & sapiens, secus Deus
 & Pater. p. 14. n. 72
 Deus non potest in tempore de novo aliquid
 scire: & quare. p. 15. n. 80
 An Deus necessario cognoscat creaturas. ibid.
n. 81
 Creaturae possibiles non sunt tam necessariae at-
 que Deus. ibid.
 Quare in Deo alia sit potentia generandi & alia
 volendi. p. 18. n. 98
 Quae sit formalitas constitutiva Dei. p. 20. n. 111.
& seqq.
 Deus & creatura sunt primo diversa. p. 23. n. 136
 Alia est in Deo quaestio, An sit, & quid sit. p. 24.
n. 142
 An Deus sit simpliciter simplex. ibid. n. 143
 Deo non est melius agere, quam non agere. p. 26. n. 157

Quis finis operum Dei. p. 17. n. 169
 Ponere in Deo dependentiam adhuc secundum
 rationem est imperfectio. p. 30. n. 171
 Quare potius in tempore Deus sit Dominus,
 quam sciens. p. 35. n. 212. & seq.
 Quomodo Deus dicatur prudentissimè agere. p. 41. n. 250

Deus absolute spectatus non potest dici produ-
 ctus in esse cognito. p. 68. n. 11
 Quomodo Deo sit cura aequalis de omnibus. p. 77. n. 42

In Deo non potest esse relatio intelligentis. p. 84.
n. 63
 In mente Dei nihil est nisi incommutabile. p. 87.
n. 78

Quomodo Deus nihil extra se cognoscat. p. 93.
n. 100

Deus non cognoscit res creatas in sua essentia
 tanquam in ratione proxima. p. 116. n. 131
 An Deus sciat quid sua voluntas sit voluita sub
 conditione. p. 124. n. 186

Probatur sententia affirmans. ibid.
 Objectio solvitur. p. 125. n. 187
 An ex ea sequatur mutabilitas Dei. ibid. n. 188

Ex quo probetur, Deum non posse in tempore
 velle aliquid novum. ibid. n. 191. & seq.
 Quare Deus dicatur causa prior respectu crea-
 turæ. p. 137. n. 199

An in Deo detur concursus in actu primo. ibid.
 Cur Deus voluerit differre suum adventum post
 lapsum Adæ. p. 130. n. 153

Quare Deus aliquos evocaverit ex hac vita an-
 tequam peccarent, alios non. ibid. n. 154
 An Deus per suam scientiam conditionatam ali-
 quid cognoscat. p. 133. n. 155

Quid sit Deum cognoscere relationem suae scien-
 tia ad creaturam. p. 170. n. 23
 Quot hic sint cognitiones. ibid. n. 30
 An Deum fingere sit imperfectio. p. 175. n. 53

Deus est finis omnium rerum. p. 179. n. 4
 Deus agit propter finem. p. 180. n. 5
 In Deo idem est fuit & est. p. 183. n. 10

Deus non potest aliqua ab aeterno decernere, &
 alia non. ibid. n. 11
 Non datur in Deo simplex complacentia respo-
 ctu sui. p. 201. n. 101

Deus Pater voluntate antecedenti complacet sibi
 in filio. ibid. n. 102
 Deus ad extra liberè operatur. p. 207. n. 143.
& seqq.

Deus quidquid extra se vult, vult primo propter
 seipsum. p. 212. n. 5
 Una perfectio Dei est perfectior altera. p. 216.
n. 11

Quomodo dicatur Deus volens finire. p. 218.
n. 131

DIRIGERE.

Dirigens non est proprie causa directi. p. 39
n. 237
 Esse cognitum proxime dirigit voluntatem Dei. p. 88. n. 82

DISCURSVS.

In Deo non est discursus formalis. p. 5. n. 20
 An Deus possit cognoscere futura in decreto per
 discursum virtuale. p. 119. n. 159
 Affirmant Aliqui & probant à simili. ibid.
 Imò putant id pertinere ad ejus perfectionem. ibid. n. 156

DISTINCTIO.

Non identitas non semper infert distinctionem. p. 8. n. 40
 Quid sit distinctio formalis. ibid. n. 42
 Quid sit distinctio realis. ibid. n. 43
Et

INDEX RERVM.

Ex quo cognoscatur distinctio formalis. *ibid.*
 Distinctio formalis manifestatur exemplo albedinis. p.9.n.45
 Probatur distinctio formalis ex Aug. *ibid.* n.46
 An ad verificanda contradictoria sufficiat distinctio rationis. *ibid.* n.48
 Qualiter per viam contradictionis probetur distinctio formalis. p.10.n.49
 Quid Patres intelligant per distinctionem rationis. *ibid.* n.51
 An ex distinctione formali sequatur, Patrem esse personam compositam. *ibid.* n.52 & seq.
 Sufficit in creatis distinctio formalis ad compositionem, in divinis non, & quare. p.11.n.55
 Distinctio formalis non est major reali. *ibid.* n.57
 Distinctio formalis non obstat summæ simplicitati Dei. p.13.n.68
 Distinctio quæ est inter essentiam & intellectum est relatio. p.18.n.102. & seqq.
 Secundum Smising via contradictionis non sufficit ad distinctionem formalem, nisi sumatur ab intrinseco. p.45.n.274
 Quando ob distinctionem causæ oriatur distinctio in effectu. p.46.n.277
 Deus cognoscit distinctionem rationis, tanquam à nobis factam. p.176.n.57

DOMINIUM.

An si inter Deum & hominem foret stricta iustitia, Deus non haberet perfectum dominium omnium rerum. p.291.n.37 & seq.
 Quid requiratur ad perfectum dominium. *ibid.* n.38
 Arguitur, quod Deus adhuc esset perfectus Dominus. *ibid.*
 Dominium Dei in nostras actiones non impedit iustitiam. p.296.n.53
 Per retributionem ex iustitia non minuitur dominium Dei. p.297.n.57

E.

ELECTIO.

Electio supponit consilium. p.238.n.24
 An per consilium necessitetur voluntas ad eligendum utilius medium. *ibid.* n.25
 An & quomodo voluntas necessitetur ad electionem mediæ necessariæ. *ibid.* n.26
 Quid sit eligere bonum creatione sub ratione summi boni. p.285.n.16
 Talis electio est vitiosa. *ibid.*

E N S.

Entia opposita conveniunt in communi ratione entis. p.19.n.104
 Habent aliquas passiones proprias. *ibid.*
 Ens per essentiam includit omnia requisita ut sit. p.25.n.149
 Quare rationes transcendentis non sint entis differentie. p.26.n.154
 Quid sit ens ratum. p.98.n.27
 An homo ex se sit ens ratum. *ibid.*
 In quo consistat subordinatio entis creati ad increatum. p.104.n.52

ENS RATIONIS.

Quid sit ens rationis secundum Scotum. p.72.n.27
 Quid sit ens rationis propriè dictum. p.171.n.34. & seq.
 Cur ens rationis per sui conceptum accipiat quoddam proprium esse. *ibid.*
 Fabricatio entis rationis tribuitur intellectui. *ibid.*
 Non debet concipi ens rationis per modum veri entis. *ibid.* n.35

Non sufficit ad ens rationis sola consideratio intellectus. *ibid.* n.36
 Dividitur ens rationis in propriè & largè dictum. *ibid.*

Quid sit ens rationis largè dictum. *ibid.*
 De hoc ente rationis aliquandò loquitur Scotus. *ibid.* n.37

Ubi Scotus loquatur de ente rationis pressè. p.172.n.38
 Non requirit Doctor, ut cognoscatur per modum veri entis. *ibid.*

Quare Scotus sæpè vocet omne ens rationis respectum rationis. p.173.n.42
 Esse cognitum est ens rationis. *ibid.* 45. & seqq.

Probatur, Deum efficere entia rationis. p.174.n.57
 Item cognoscere ens rationis, ut ens. *ibid.*
 Felix putat, id non esse imperfectionis in Deo. *ibid.*

Probat, in tali cognitione neque fallaciam esse, neque errorem. *ibid.* n.48
 Smising tenet, tali modo Deum non cognoscere ens rationis. *ibid.*

Deus efficit ens rationis. *ibid.* n.49. & seqq.
 Objectiones solvuntur. p.175.n.51. & seqq.
 Deum non efficere entia rationis, an sit sententia Scoti. *ibid.* n.53. & seqq.

Deum cognoscere entia rationis, probatur ex Script. & ratione. p.176.n.55. & seqq.
 An quia Deus cognoscit entia rationis, ideo etiam illa efficiat. *ibid.* n.59

Entia rationis vult Deus secundum suum esse. p.216.n.214
 Aliquod ens rationis principalius vult, quam entia realia. *ibid.* n.215

Modus, quo Deus vult entia rationis. *ibid.* n.216

ESSE COGNITVM SEV DIMINVTVM.

Esse diminutum non est tantum relatio rationis, sed aliquid absolutum. p.70.n.17
 Non est ens reale, sed rationis. *ibid.* n.18
 Item. p.71.n.24. & seqq.
 Modus loquendi Scoti de esse cognito nullam habet difficultatem. *ibid.* n.21
 Variæ explicationes entis diminuti. *ibid.* n.22
 Rejiciuntur. p.71.n.23
 Qualiter esse diminutum referatur ad Deum. p.72.n.28
 Esse cognitum proximè dirigit voluntatem Dei. p.88.n.82

ESSENTIA. ENTITAS.

Inter essentiam divinam & relationes est distinctio ante actum intellectus. p.6.n.28. & seqq.
 Esse communicabile, & incommunicabile repugnat eidem entitati formali. *ibid.* n.29
 Qualis sit distinctio inter essentiam divinam, & paternitatem. p.7.n.34
 Gilbertus dixit, esse distinctionem realem. *ibid.*
 Ab hoc errore valdè distat sententia Scoti. *ibid.* n.35. & seqq.
 Scotus ait, non esse idem formaliter. p.8.n.38
 Quid Scotus intelligat nomine entitatis. *ibid.* n.41
 De essentia divina & attributis prædicantur contradictoria. p.11.n.58
 Quæ sint ista. *ibid.*
 Imperfectior esset essentia divina, si formaliter includeret attributa. p.12.n.62
 Proprietas ut distincta ab essentia, an sit aliud ab ea. p.13.n.65
 An essentia divina semper sit in actu secundo. p.15.n.78. & seqq.
 An essentia Dei sit immediatum principium suæ operationis. *ibid.* n.82. & seqq.
 Essentia divina est formaliter vivens. p.18.n.100
 Essentia

INDEX RERVM

Essentia divina est actus primus, & etiam quodam sensu ultimus. ibid. n. 101
 In divinis necessariò est aliqua entitas realis actualis. p. 20. n. 114
 Oportet sit absoluta. ibid.
 Quae sit ista realis entitas. ibid. n. 115
 Probatur esse essentiam divinam. p. 21. n. 116
 Essentia non aliter distinguitur ab esse, quàm abstractum à concreto. ibid. n. 118
 Essentia respectu attributorum non est propriè in potentia. p. 22. n. 124
 Essentia divina existens actu potest aliquo modo seipsam ulterius actuare. ibid. n. 125
 Existens fundamentaliter non est ratio à priori existentiae formalis. ibid. n. 126 & seq.
 Quare essentia divina non sit principium effectivum operum Dei ad extrà. p. 29. n. 176
 Unde contingat, quod sit principium proximum. p. 30. n. 181
 Ab essentia divina dimanant omnia ordinatè. p. 56. n. 5
 Quomodò essentiae creatae dicantur aeternae. p. 72. n. 26
 Essentia divina non est propria species creaturarum. p. 79. n. 48
 Neque suiipsius similitudo. ibid.
 Essentia divina propriè est objectum praecognitum. p. 82. n. 60
 Essentia divina movet ad visionem Dei & creaturarum. ibid. n. 62
 Quomodò id fiat. ibid. & n. seq.
 Essentia Dei non est idea creaturarum. ibid. n. 63
 Sicut essentia divina est ratio cognoscendi simpliciter, ita & complexa; necessaria independentè à sua voluntate, secùs contingentia. p. 117. n. 140
 Sola essentia divina est prima ratio agendi intellectui & voluntati Dei. p. 213. n. 192

EVANGELIUM.

Docet August. aliquibus non fuisse praedicatum Evangelium, quia Deus noluit. p. 131. n. 25

EVTRAPELIA.

Eutrapelia quoad habitum est in Deo. p. 318 n. 111

EXCITATIO.

Congrua excitatio provenit ex proposito efficaci Dei. p. 153. n. 107

EXEMPLAR.

Exemplar debet esse res distincta ab exemplato. p. 89. n. 84
 Causa exemplaris tantum est moralis. ibid. n. 86
 Deus est causa exemplaris omnium possibilium. p. 108. n. 73

EXISTENTIA.

Existentia competit Deo speciali modo. p. 21. n. 118
 Est ratio constitutiva Dei. ibid. n. 119. & seq.
 Existentia est ultima ratio, per quam Deus distinguitur à quocumque alio. ibid. n. 121. & seq.
 Existentia est ultima actualitas formae. ibid. n. 122
 Deus habet existentiam à se. ibid. n. 123
 Existentia non emanat ab essentia, secùs attributa. p. 22. n. 124. & seq.
 In quo conveniant existentia Dei & creaturae. p. 23. n. 133
 Existentia in creatis non habetur tanquam forma in subjecto. ibid. n. 137
 An existentia Dei sit formaliter distincta ab essentia. ibid. n. 138
 Existentia non constituunt attributa, aut relationes in divinis. p. 24. n. 139

Cur existentia in creaturis sit modus essentiae in Deo vero gradus. p. 26. n. 145
 Existentiam realem accipiunt creaturae ab actu illi voluntione Dei. p. 40. n. 244

F.

FIDELITAS.

Fidelitas est in Deo. p. 309. n. 98
 Quid sit fidelitas. ibid.
 Probatur fidelitatem esse in Deo. ibid.
 An fidelitas & veritas sint virtutes distinctae in Deo. ibid. n. 99. & seq.
 Felix docet esse distinctas. ibid. n. 100
 Arguitur pro hac sententia. p. 310. n. 101

FILIVS.

An Filius in divinis quòdam ratione possit exercere Religionem, pietatem, obsequium & gratitudinem. p. 309. n. 95
 Probatur quòd sic. ibid.
 Oppositum ostenditur. ibid. n. 97
 Objectiones solvuntur. ibid.

FINIS.

Essentia divina movet ad volendum creaturas actuales etiam propter semetipsam ut finem. p. 188. n. 14
 Deus non est finis sui, sed aliorum. ibid. n. 15
 Quomodò Deus dicatur agere propter finem. p. 189. n. 16
 Deus est finis cui creaturae actuales. ibid. n. 17
 Finis cui potest partialiter consistere in aliquo morali. ibid.
 Potest id contingere absque fictione vel errore. ibid. n. 18
 Ens rationis potest pertinere ad constituendum finem cui. p. 189. n. 19
 Deus honoratus est causa finalis creature actualis. ibid. n. 20
 Qualiter Deus unico actu velit media propter finem. ibid. n. 21
 Hic actus non est confusus. ibid. n. 23
 An volitio finis in Deo sit intentio pressè sumpta. ibid.
 Falsò dicitur, Deum esse causam finalem simpliciter. p. 213. n. 189
 Quomodò Deus sit causa finalis omnium rerum creaturarum. ibid. n. 191
 Actio Dei ad extrà habet propriè causam finalem. ibid. n. 194
 An gloria Dei sit finis operum eius ad extrà. p. 214 n. 200
 Deus semper optimo modo disponit res ad ultimam finem. p. 234. n. 338
 Ordinatè volens priùs vult propinquiora finem, quàm remotiora. p. 245. n. 45
 Quid Scotus intelligat per hoc, quod est finis propinquus. p. 249. n. 79
 Potest quis unico actu tendere in finem & in media. p. 250. n. 58
 Priùs ratione terminatur ad finem. ibid.
 Etiam aliquandò priùs secundum subsistendi consequentiam. ibid.
 An hoc etiam habeat locum in Deo. ibid. n. 72
 An causalitas varietur physicè ex variatione finis. p. 252. n. 76 & seq.

FORMA.

Quòd forma in creatis est quo aliquid est tale, hoc est perfectionis, quod est pars & in forma est imperfectionis. p. 13. n. 69
 Aliquid dicitur tale à forma informante. ibid. n. 70
 Existentia est ultima actualitas formae. p. 21. n. 121
 Existentia in creatis non habetur tanquam forma in subjecto. p. 23. n. 137

INDEX RERVM.

INFINITAS. INFINITUM. vide in fine.

FRVI.

Quid sit frui re utendâ. p.283.n.6

FRVSTRATIO.

Frustratio non admittit sensum divinum, sed sensu
resistentia. p.154.n.119

FUTURUM.

Differentia futurorum à possibilibus est per ac-
tum voluntatis. p.94.n.101

Quid sit futurum. p.96.n.1

Omne futurum est contingens. ibid.

Deus invenitur ab æterno omne futurum. ibid.
n.4

Præscientia futurorum est signum deitatis. p.97.
n.4

Futura contingencia sunt determinatè vera.
ibid.n.12

Propositiones de futuro contingenti sunt deter-
minatè veræ p.98.n.13.& seq.

Ratione naturali certum est, in Deo dari in-
fallibilem præscientiam futurorum. ibid.
n.18

A quo futura contingencia habeant determina-
tam veritatem. p.99.n.20

Non est similis veritas in futuris sicut in præsen-
tibus & præteritis. ibid.n.21

Veritas determinata futuri non prohibet con-
tingentiam. ibid.

Quare Cicero negaverit præscientiam futuro-
rum. ibid.n.23

Præscientia futurorum non præjudicat eorum
contingentiam. p.100.n.25

Oppositum probat Wiclef apud Waldensem. ibid.
n.26

Probatio ostenditur non valere. ibid.n.27

Pro quo tempore effectus futurus sit contin-
gens. p.101.n.33

Quomodo futurum sit conditio sine qua non
præscientiæ. p.106.n.66

In quo medio Deus prævideat futura contin-
gentia. ibid.n.68

Hoc medium non est idea. ibid.n.69

Futura contingencia non videntur in reali co-
rum præsentia æterna. p.108.n.76.& seq.

Futurum potest dupliciter considerari. p.109.
n.86

Ex dicta reali præsentia vilesceret intellectus
divinus. p.115.n.125

An Deus cognoscat futura in dispositione causæ
proximæ. p.115.n.125

Fundamenta partis affirmantis. ibid.n.126

Probatur sententia negativa. ibid.n.127

Respondetur ad argumentum primum prioris
sententiæ. p.116.n.129

Ex dispositione causæ non cognoscitur futurum
nisi conjecturaliter. ibid.n.130

Scit Deus futura contingencia in sua essentia
postò decreto. p.117.n.140.& seq.

Quâ ratione videat ea Deus in sua essentia, &
quo modo in decreto. p.118.n.144

Cognitio per decretum est abstractiva. ibid.
n.145

Non repugnat hoc libertati creatæ. ibid.

An futura cognoscantur per decretum. p.119.
n.156.& seq.

Futura videntur in seipsis. p.120.n.159.& seq.

Hæc cognitio Dei est intuitiva. ibid.n.160

Esti Deus non esset causa futurorum adhuc ea
cognosceret. p.121.n.169

Futurum solum invenitur in ordine durationis.
p.122.n.177

Quid requiratur, ut aliquid concipiatur deter-
minatè futurum. p.123.n.178

Abstractio merè præcisiva non sufficit ad futu-
rionem. p.124.n.182.& seq.

Certa prævisio futurorum contingentium est ex
determinatione voluntatis Dei. p.135.
n.41

Non futurum potest habere utilitatem. p.217.
n.221

FUTURUM CONDITIONATUM.

Quæ dicantur futura conditionata. p.128.
n.1

Hæc futura sunt in triplici differentia. ibid.

An Deus sciverit ab æterno futura secundi &
tertii generis. ibid.n.2

Scivit futura primi generis. ibid.n.2

An sit tale futurum: Si vocavero efficiatè Petrum
&c. ibid.n.4

Datur in Deo scientia formalis conditionatè fu-
turorum secundi & tertii generis, estò condi-
tio non sit ponenda. p.129.n.4

Probatur ex Script. ibid.n.5.& 6

Aliqui explicant Script. de cognitione conjectu-
rali. ibid.n.7

Explicatio hæc multipliciter impugnatur. ibid.
n.8.& seq.

Abque necessitate defleat à proprietate ver-
borum. ibid.n.9

Alia expositio Script. p.130.n.12

Ostenditur, nec illam valere. ibid.n.16

Futura conditionata habent determinatam veri-
tatem aut falsitatem. p.132.n.26

Cognitio horum futurorum in Deo est for-
malis & non tantum eminentialis. ibid.
n.27

An futura ista conditionata sint æternæ veri-
tatis. ibid.n.28.& seq.

Futurum conditionatum est aliquid conditiona-
ti. p.134.n.34

Varia quæstiones de futuris contingentibus con-
ditionatis. ibid.n.35

An in his quæstionibus petatur, quid futurum
fuisse. ibid.n.36.& seq.

An scientia futuri conditionati præcedat decre-
tum. ibid.n.37

Quæritur hic de conditionatis tertii generis.
ibid.n.38.& seq.

Hæc quæstio olim fuit deducta ad Chæm. VIII. ib.
n.39.& seq.

Nihil fuit decisum in præjudicium unius vel al-
terius partis. ibid.

Non esse ante decretum, videtur esse Scoti.
ibid.

Probatur ex ratione, Deum non cognoscere fu-
tura conditionata ante suum decretum abso-
lutum. p.140.n.63

Confirmatur. ibid.n.64.& seq.

Pontius docet, Deum cognoscere illa futura
ante decretum decreti ponendi sub conditio-
ne. ibid.n.65

Difficultas hujus opinionis solvitur. p.140.
n.66

Videtur hæc opinio contraria Scoti. ibid.

Potest dari decretum actuale circa futurum
conditionatum. p.141.n.67.& seq.

Impugnatur decretum conditionatum. ibid.n.68
& seq.

Exploditur decretum indifferens. ibid. num.70.
& seq.

Omnes causæ requisitæ ad futurum absolutum
etiam sunt necessariæ ad conditionatum. p.
149.n.69

Probatur, futura conditionata habere verita-
tem seclusò decreto Dei. p.156.n.124

Alia probatio. ibid.

INDEX RERVM.

- Utraque non valet. ibid.
 An experientia quidquam hic probet. ibid.
n. 125
 An faveat Aristoteles. ibid. n. 230
 Explicatur de ordine temporis non de signis rationis. ibid.
 Alioqui etiam propositiones absolute forent verè ante decretum. p. 157. n. 126
 Aliud argumentum pro dicta opinione solvitur. ibid.
 An cognoscere futura conditionata in decreto. sit doctrina Calvinii. pag. 158. n. 130 & seq.
 An futurum conditionatum sit medium inter absolute futurum & possibile. pag. 159. n. 132
 In quo Deus videat tale futurum juxta scientiam mediam. ibid. n. 133
 Non videt in supercomprehensione voluntatis creatæ. ibid.
 Neque cognoscit in propositionibus contradictorius. ibid. n. 134
 Arguitur contra decretum conditionatum. p. 159 n. 135 & seq.
 An omnia futura conditionata habeant determinatam veritatem. p. 160. n. 137 & seqq.
 An Deus habeat infinita decreta circa infinita futura conditionata. ibid. n. 136 & seq.
 Tamen circa aliqua nihil decreverit, equidem una propositio est vera, & altera falsa. p. 161 n. 141 & seqq.
 De veritate conditionalium revelatarum ad Script. non est dubitandum. ibid. n. 143
 De veritate aliarum nihil planè certum potest affirmari. ibid.
 Eorum, quæ absolute voluit fieri, non habuit prius scientiam conditionatam. ibid.
 Tale futurum potius est absolute, quam conditionatum. ibid. n. 144
 Quid si conditio non necessariò existat. ibid.
 Scientia futuri contingentis conditionati est absolute soluta. p. 163. n. 147
- G.**
- GENUS.**
- A**n detur genus sine specie. p. 86. n. 73
 An genus habeat distinctam ideam à specie. p. 93. n. 99
- GLORIA.**
- An gloria Dei sit finis operum ejus ad extrà. p. 214. n. 200
- GRATIA.**
- Gratia est Domina & fessor voluntatis. p. 136. n. 45
 Voluntas est quasi equus liber, & gratia quasi fessor naturalis, pro cujus inclinatione actus placet. ibid. n. 46
 Quare voluntas dicatur equus liber, & gratia fessor naturalis. ibid. n. 47
 An secundum Scotum consensus voluntatis determinet gratiam. ibid. n. 48
 Voluntas potest esse causa principalior substantiæ actus, etsi à gratia determinetur. ibid.
 Deus gratiâ suâ aufert infidelibus cor lapideum. p. 146. n. 88
 Sic gratia illa hominis agit sensum ut accommodet assensum. ibid.
 Ipsa à nullo duro corde respicitur. ibid.
 Per illam Deus malas voluntates hominum potest convertere in bonas. ibid.
- Id non semper posse, an sequatur ex scientia interioria. p. 147. n. 89 & seq.
 An in justitia commutativa nihil gratiæ possit intervenire. p. 296. n. 43 & seqq.
 Gratiâ quæ requiritur ad meritum non impedit justitiam. Probatur à simili. p. 297. n. 45
 Assignatur disparitas. ibid. n. 46
 Disparitas impugnatur. ibid. n. 57
- GRATITVDO.**
- Aliqui ponunt in Deo gratitudinem. p. 307. n. 93
 Ratio eam à Deo excludendi. ibid.
 Opera præcepta non præmiantur ex gratitudine. p. 308. n. 94
- GRAVE.**
- Cælum est magis determinatum ad rotunditatem, quam grave ad descensum. p. 196. n. 65
 Grave cadere potest liberè & naturaliter. p. 200. n. 87
- H.**
- HABITVS.**
- A**liqui ponunt habitum in Deo. p. 43. n. 257
 Perfectior est operatio, quæ procedit ab habitu & potentia. ibid. n. 259
 An habitus in Deo distinguatur formaliter ab actu virtutis. ibid. n. 260
 Habitus in Deo foret, secundum Aliquos, superfluus. ibid. n. 261. & seqq.
 Habitus non datur in naturaliter inclinantiâ. p. 44. n. 265
 Deus sufficienter inclinatur ad verum & bonum sine habitu. ibid.
 Quare ponatur habitus distinctus in voluntate & intellectu. p. 45. n. 272
 Hicquæ non admittit habitus formaliter distinctus in Deo, secus Felix. p. 46. n. 280. & seqq.
 Cur in Deo sint habitus magis quam passionibus. p. 281. n. 43
 Habitus præcedunt operationes. ibid. n. 44
- HOMO.**
- Homo ab æterno tam est nihil quam chymera. p. 70. n. 18
 In quo distinguatur à chymera. ibid. n. 19
 Nihilitas aliter convenit homini in æternitate, quam chymera. p. 71. n. 21
 Quare homini non repugnet esse, secus chymera. p. 74. n. 31
 Animal non est prius homine prioritate præsentis ad futurum. p. 123. n. 179
 Quomodo Deus induret hominem. p. 224. n. 277
 Homines possant aliquandò justè parcere malis. p. 306. n. 87
- HONORARE.**
- Deus honoratus, est causa finalis creaturæ actualis. p. 159. n. 20
 Quomodo Deus honoretur à creatura actuali. ibid. n. 21.
- I.**
- IDEA.**
- I**dea solidè est causa moralis operum. p. 31 n. 104
 Infundatur. ibid.

INDEX RERVM.

Infundatè dividitur in practicam & speculativam. *ibid.* n. 185
 Ideæ non includunt aliquam notitiam dictativam. p. 41. n. 249
 Essentia divina non est idea creaturarum. p. 83. n. 163
 Ratio nominis ideæ. p. 87. n. 77
 Ideæ pertinent ad Deum. *ibid.*
 Quid sint ideæ. *ibid.* n. 78
 Lapis intellectus à Deo potest dici idea. *ibid.*
 An Plato negaverit ideam. *ibid.* n. 79
 Ipsum objectum cognitum est idea juxta Scotum. p. 87. n. 79
 Objectum cognitum proximè dirigit voluntatem Dei. p. 88. n. 82
 Probatur esse ideam. *ibid.* & n. seq.
 Aliqui putant cognitionem formalem Dei esse ideam. *ibid.* n. 84
 Responso ad fundamentum hujus opinionationis. p. 89. n. 85
 Quomodo Deus sapiens non esset nisi cognitus ideis. p. 91. n. 87
 Quomodo visione idearum anima fiat beatissima. *ibid.* n. 88. & seq.
 Natura generantis non concurret ut idea ad generationem. *ibid.* n. 90
 Divina essentia non est idea hominis. *ibid.*
 Respectus imitabilitatis est impertinens ad constituendam ideam. p. 91. n. 91. & seq.
 An essentia divina ut representativa creaturarum sit idea. *ibid.* n. 92
 Pars affirmans probatur ex Dionysio. *ibid.*
 Explicatur ejus verba. *ibid.*
 Uti etiam verba quedam Damasc. & Anselm. *ibid.* & seq.
 Quomodo dependeat Deus ab ideis. *ibid.* n. 93
 Smiling essentiam Dei ut representat creaturas vocat ideam. p. 92. n. 93
 Nos dicimus esse factibilia ut cognita in essentia *ibid.* n. 94
 Sicut hæc factibilia plura sunt ita quoque plures ideæ. *ibid.*
 Si idea ponatur quid increatum, adhuc secundum Poncium sunt plures formaliter. *ibid.* n. 95.
 Communis sententia solam distinctionem rationis admittit. *ibid.*
 In quo consistat distinctio idearum. *ibid.* n. 96
 In Deo est idea omnium factibilium. *ibid.*
 Non est idea divinarum personarum. p. 93. n. 97
 An dentur ideæ negationum & privationum. *ibid.* n. 98
 Quid dicendum de impossibilibus. *ibid.*
 Quid de rebus creatis positivis. *ibid.*
 An genus habeat distinctam ideam à specie. *ibid.* n. 99
 D. Thom. dicit, materiam non habere propriam ideam, neque accidentia. *ibid.*
 Oppositum docetur in Schola Scoti. *ibid.*
 An detur idea de rebus futuris. *ibid.* n. 100
 Ideæ naturaliter representant. p. 94. n. 100
 Probatur, non dari ideam futuri. *ibid.* n. 101
 Idea divina pertinet ad simplicem complacentiam. *ibid.* n. 102
 Possibilia non cognoscuntur in essentia ut in idea. *ibid.* & n. seq.
 Non datur idea futuri. p. 107. n. 70. & seq.
 Idea est esse cognitum creaturarum. p. 108. n. 74

IDEM. IDENTITAS.

Idem & aliud non sunt immediata circa quodcumque prædicatum. p. 13. n. 66
 Major est identitas inter hominem & humanitatem, quam inter divinam essentiam & paternitatem. p. 18. n. 99

Тому 1.

IGNIS.

Ignis non est prius calefactivus, quam calefaciens, prioritate præteriti ad futurum. p. 123 n. 79

IMAGO.

Quâ ratione imago sit medium cognoscendi prototypum. p. 58. n. 10

IMMENSITAS.

Immensitas non coëxistit loco non existenti. p. 112. n. 105

IMMUTABILE. IMMUTABILITAS.

Immutabilitas Dei multipliciter probatur. p. 33. n. 198. & seqq.
 Scotus concludit eam ex simplicitate. *ibid.* n. 202
 Quid sentiat Doctor Angelicus. *ibid.* n. 203
 An rationes ejus sint efficaces. *ibid.* n. 204. & seqq.
 Decreta conditionata non repugnant immutabilitati Dei. p. 150. n. 103. & seq.
 Difficile est componere immutabilitatem Dei cum libertate. p. 182. n. 18
 Immutabilitas Dei non est principium volitionis. p. 183. n. 21
 Deus est immutabilis est liber. p. 244. n. 29

IMPERIVM.

Distinctio imperii ab electione & usu. p. 40. n. 241
 Imperium non est scientia visionis. *ibid.*

INTELLECTVS.

Intellectus potest intelligi in Deo sine voluntate. p. 3. n. 8
 Intellectus aliquandò significatur nomine scientiæ. *ibid.* n. 9
 Ostenditur non identitas formalis inter intellectum & intellectionem. p. 12. n. 60
 Intellectus non definitur quidditative per intellectionem. *ibid.* n. 61
 Datur in Deo principium radicale intellectus & intellectionis. *ibid.* n. 62
 Potentia intellectiva est perfectio simpliciter & idè in Deo ponenda. p. 14. n. 74
 An intellectus & voluntas sint attributa Dei. p. 16. n. 87
 Prius intelligitur essentia divina ut intellectus & voluntas, quam ut quanta & qualis. *ibid.* n. 88
 Per intellectum, quem Scotus dicit non esse attributum, intelligitur intellectualitas. *ibid.* n. 89
 Quomodo intellectualitas sit idem essentia divina. *ibid.* n. 90
 Quid sit intellectualitas, de qua Scotus. p. 17. n. 92
 An sit propriè modus intrinsecus. *ibid.*
 Intellectualitas non est de intrinseca ratione Dei, sicut rationalitas de ratione hominis. *ibid.* n. 93
 Intellectus & voluntas formaliter distinguuntur ab essentia Dei, suntque propria attributa. *ibid.* & seqq.
 Aliud est principium adæquatum intelligendi, aliud volendi. p. 18. n. 96
 Essentia est principium intelligendi universale, intellectus particulare. *ibid.* n. 98

SS 2

INDEX RERVM.

- Intellectio non est ratio constitutiva Dei. p. 19, n. 106. & seq.
- Intellectio potest esse cognitio sui ipsius. ibid. n. 107
- Quare intellectus non sit principium physicè effectivum operum Dei ad extrà. p. 29. n. 176
- Solus intellectus Dei non sufficit ad generationem Filii. p. 30. n. 180
- Quare intellectus non sit principium proximum physicè effectivum operum Dei ad extrà. ibid. n. 182
- Intellectus est principium morale. ibid.
- De hoc principio possunt intelligi Script. & SS. Patres. ibid. n. 183
- Quomodo intellectus Dei cognoscat aliqua discurrendo. p. 40. n. 244. & seq.
- Intellectus divinus ex necessitate naturæ est speculativus. p. 41. n. 247
- Quid sufficiat ad infinitam perfectionem intellectus. p. 79. n. 257
- Intellectus divinus facit primum objectum omnipotentia, producendo res in esse intelligibili. p. 43. n. 16
- Intellectio non specificatur per ea, quæ cognoscuntur in alio. n. 78. n. 46
- Primum ens intelligit semper distinctè necessariò quodcumque intelligibile. p. 85. n. 72
- Intellectus divinus debet esse infinitus. p. 97. n. 10
- Certitudo & infallibilitas sunt in intellectu, necessitas autem in ipsis rebus. n. 106. n. 61
- Sæpè intellectus concipit, ea quæ non sunt, ac si verè essent. p. 171. n. 35
- Sicut intellectus intuitivus est existentis ut existens, ira est distinctionis existentis, & sic non facit distinctionem, sed supponit. p. 175. n. 54
- Absurdum est, quòd intellectus intuitivus causet relationem rationis. p. 176. n. 55
- Quare intellectus Dei potius quàm voluntas necessariò tendat in alia à se. p. 207. n. 148
- I R A.**
- Quid sit ira juxta Aristotelem. p. 279. n. 36
- Alia descriptio iræ. ibid.
- Quid sit ira apud D. Thomam. ibid.
- Alia acceptio iræ ex eod. ibid.
- Ira fieri est appetere vindictam. p. 280. n. 37
- Quod sit objectum irascibilis. ibid.
- Secundùm Scotum & Arist. est in Deo propriè ira. ibid. n. 38
- Deus potest lædi in bono externo. ibid. n. 39
- Quomodo intelligendus D. Thom. quando negat iram in Deo. ibid. n. 40
- Quà ratione dicatur ira esse in Deo. p. 307. n. 90
- JVRARE. JVRAMENTVM.**
- Deus non jurat per majorem sui. p. 309. n. 97
- Affertio divina de re aliqua facienda est promissio jurata. ibid. n. 100
- An promissio & juramentum in Deo sint res distinctæ. p. 303. n. 102
- JVSTITIA. JVS.**
- Cur potius in Deo justitia, quàm temperantia. p. 44. n. 267
- Manet Scotus dubius, an justitia Dei distinguatur à voluntate. ibid. n. 268
- Concedit Scotus justitiam in Deo non esse formaliter idem misericordiam. p. 42. n. 255
- Distincti effectus harum virtutum. ibid.
- An via contradictionis in his virtutibus sumatur ab intrinseco. p. 45. n. 274
- Ex effectu colligitur distinctio inter justitiam & misericordiam. p. 46. n. 279
- Quod sit objectum justitiæ propriè dictæ. p. 289. n. 22
- Probatur, in Deo non esse justitiam propriè dictam. ibid.
- Oppositum probatur. p. 392. n. 39. & seq.
- In creatis dominus potest obligari servo ex stricta justitia. p. 290. n. 24
- Potest esse stricta justitia inter patrem & filium. ibid.
- An etiam inter Deum & hominem. p. 291. n. 39
- Jus quod habet homo ad gloriam dependet à Deo. etsi homini verè competat. ibid.
- An sit quoad hoc eadem ratio Dei & hominis, veluti Reipub. & civis. ibid. n. 61
- Argumenta, quibus probatur, non esse in Deo justitiam strictè dictam, rejiciuntur. p. 293. n. 42. & seq.
- An juxta Scotum retributio vitæ æternæ sit actus justitiæ strictæ. p. 294. n. 45
- Quod sit objectum justitiæ commutativæ & distributivæ. ibid. n. 46
- Videtur Scotus negare, eas justitias esse in Deo. ibid.
- Quomodo admittat justitiam vindicativam in Deo. ibid. n. 47
- Quà ratione concedat justitiam distributivam. ibid.
- Explicatur Scotus. ibid. n. 48
- Quomodo justitia commutativa debeat esse ad alterum. p. 295. n. 51
- Declaratur exemplo, qualiter Deus possit homini obligari ex justitia. p. 296. n. 52
- Confirmatur à simili. ibid.
- Dominium Dei in nostras actiones non impedit justitiam. ibid. n. 53
- An in justitia commutativa debeat dari passivum & repassivum. ibid.
- An nihil gratiæ possit intervenire ib. n. 54. & seq.
- Potest dari justitia quæ respiciat actiones bonas morales. p. 298. n. 58
- An justitia distributiva sit propria justitia distincta à commutativa. p. 299. n. 63
- Pars affirmans probatur. ibid.
- Argumenta contraria solvuntur. ibid. num. 64. & seq.
- Probatur, in Deo dari justitiam distributivam. p. 300. n. 67. & seq.
- Quid sit justitia prout est in Deo. ibid. n. 68
- Perinde est ad praxim, an Deus obligetur ex justitia, an vero ex fidelitate. ibid. n. 69
- Divisio justitiæ in generalem & specialem. p. 301. n. 70
- In Deo non est justitia generalis. ibid. & n. seq.
- Explicatur Scotus oppositum asserens. ibid. n. 71
- Justitia legalis non videtur involvere imperfectiorem. ibid. n. 72
- S. Dionys. & alii Patres videntur Deo tribuere justitiam legalem. p. 302. n. 75
- Quæ sit mens Patrum. ibid.
- Probatur, in Deo non dari justitiam providentialem. p. 303. n. 78
- An probatio sit efficax. ibid.
- Quid sit justitia largè dicta. p. 304. n. 81
- An Deus possit justè parcere. p. 305. n. 86
- Duobus modis potest aliquid esse justum respectu Dei. ibid. n. 87
- An justitia in Deo sit formaliter distincta à voluntate. ibid. n. 89
- Probatur, in Deo non esse justitiam vindicativam, sed inefficaciter. ibid.
- Partes potentiales justitiæ sunt in duplici distinctia. p. 307. n. 92

INDEX RERVM:

L.

LIBERALITAS.

Liberalitas necessario diligitur à Deo; secus
ejus exercitium. p. 208. n. 151
Regere Univerſum, ſecundùm Smiſing, eſt opus
merè liberalitatis. p. 302. n. 76
Quod ſit formale motivum liberalitatis. p. 303.
n. 77
Liberalitas aſſimilatur miſericordiæ. p. 311. n. 107
An ſint eadem virtus. ibid.
Oſtenditur ex Philoſopho, liberalitatem repug-
nare Deo. ibid. n. 108
Explicatur Philoſophus. ibid.

LIBERTAS. LIBERUM.

Determinari Deum ad ſui amorem an tollat ejus
libertatem. p. 38. n. 232
Libertas eſſentialis ſtat cum ſumma apprehen-
ſione prævia dirigente. ibid.
Quòd quidpiam neceſſario fiat liberè, non tollit
libertatem. p. 102. n. 38 & ſeqq.
Libertas voluntatis facit quaſdam neceſſitates.
ibid. n. 41. & ſeq.
Libertas Dei non eſt ad intrinſeca, ſed ad omnia
factibilia. p. 135. n. 41
Oſtenditur, auxilium efficac ex intentione con-
verſionis peccatoris ſtare cum noſtra liberta-
te. p. 144. n. 80 & ſeq.
Difficile eſt componere libertatem Dei cum im-
mutabilitate. p. 182. n. 18
Discrimen inter libertatem creatam & divinam.
Iſta eſt defectibilis. hæc autem non. ibid. n. 19
Objectiones ſolvuntur. p. 183. n. 20 & ſeqq.
Deus non eſt liber omni libertate, quam habe-
mus nos. ibid. n. 21
Liberum tripliciter accipitur. p. 191. n. 32
Liberum opponitur naturali. ibid. n. 33
Cum neceſſitate ſtat libertas eſſentialis. ib. & ſeq.
Liberum eſſentiale non opponitur contingenti.
ibid. n. 35
Aliquod liberum poteſt neceſſario agere. p. 192.
n. 36
Deus amat ſeipſum liberè eſſentialiter. ibid. n. 37
Quid ſit liberum eſſentiale. ibid.
Liberè Spiritus ſanctus procedit à Patre. p. 193.
n. 44
Libertas arbitrii conſiſtere poteſt cum neceſſita-
te ad bonum. ibid. n. 47 & ſeq.
Libertas ad oppoſita non eſt de ratione liberta-
tis ut ſic. ibid. n. 50. & ſeqq.
Libertas à peccato non eſt merè paſſiva. p. 194.
n. 52
In Deo, Angelis & hominibus eadem eſt defini-
tio libertatis. ibid. n. 53
Quomodo ſit libertas cum neceſſitate. p. 197. n. 70
Quare Deus neceſſario & liberè ſeipſum amet.
ibid. n. 71
Libertas in actione eſt perfectionis. ibid.
Libertas eſt conditio intrinſeca voluntatis. ibid.
Sancti Patres ſæpe dicunt liberum eſſe, quod
poteſt eſſe & non eſſe. ibid. n. 72
Loquuntur de libertate indifferentiæ. ibid. n. 73
Ratio à priori noſtræ libertatis. p. 139. n. 27
An noſtra libertas ſuadeat, non eſſe in Deo liber-
tatem. ibid. n. 28
Snadet, non eſſe libertatem conjunctam immuta-
bilitati. ibid.
Difficile intelligitur libertas abſque mutabilitate.
ibid.
Conciliatur libertas Dei cum immutabilitate.
ibid. n. 29
In Deo eſt duplex libertas in actu ſecundo & in
actu primo. ibid.
In noſtra voluntate eſt triplex libertas, ad oppo-

ſitos actus, objecta & effectus. ibid. n. 30
Quæ libertas ex illis competat Deo. p. 240. n. 31
& ſeq.
Conciliatio divinæ libertatis cum immutabilita-
te. ibid. n. 33
Libertas divina non eſt primò in libera produ-
ctione rerum. p. 241. n. 35
Conſiſtit libertas Dei in libera tendentia. ibid.
Quomodo id intelligendum. ibid. n. 36 & ſeq.
Libera terminatio divinæ voluntatis declaratur à
ſimili. ibid. n. 37
An libertas Dei benè conſtituatur in extrinſeca
denominatione aut cauſalitate intentionali. p.
244. n. 50
Deus gaudet libertate morali. p. 282. n. 2

LOCUS.

Præſens non tantùm eſt differentia temporis, ſed
etiam loci. p. 110. 89
Immenſitas non coëxiſtit loco non exiſtenti. p.
112. n. 105

M.

MAGNIFICENTIA.

Magnificentia aſſimilatur miſericordiæ. p.
311. n. 107
An ſint eadem virtus. ibid.
Oſtenditur ex Philoſopho, magnificentiam repu-
gnare Deo. ibid. n. 108
Explicatur Philoſophus. ibid.

MALUM.

Deum cognoscere mala culpæ, probatur ex
Script. p. 177. n. 60
Item cognoscere mala pœnæ. ibid.
Probatio ex ratione. ibid.
Explicantur Scripturæ, quæ videntur eſſe con-
trariæ. ibid. n. 61
Exploduntur Hæretici. ibid. n. 62
Quomodo Deus cognoscat mala. ibid.
Mala poſitiva cognoscit in eſſentia, privativa vel
negativa in forma oppoſita. ibid.
Hæc forma eſt bonitas creata. ibid. n. 63 & ſeqq.
Malum non opponitur formaliter niſi bono crea-
to. p. 178. n. 65
An bonum creatum ſit objectum prius cogniti-
tum. ibid. n. 66
Quæ ſcientiâ Deus cognoscat mala. ibid. n. 67
& ſeq.
Deus vult negationes ac mala naturalia & pœnæ
ratione boni annexi. p. 215. n. 210 & ſeqq.
Mala naturalia ſæpe ſunt occaſiones bonorum.
ibid. n. 212
Mala culpæ conducunt ad bonum juſtitie vindic-
ariæ. p. 216. n. 213
Deus circa mala culpæ habet tantùm non velle.
p. 218. n. 232
Quid ſit malum culpæ. ibid. n. 234
Probatur cadere ſub voluntatem Dei permiſſi-
vam. ibid. & n. ſeqq.
In hac permiſſione nulla apparet indecentia. ibid.
n. 236
Fidei eſt, mala culpæ non cadere ſub volunta-
tem complacentiæ. p. 219. n. 237
Mala culpæ ſunt ex permiſſione Dei. p. 223. n. 267
Malum eſt aliquandò occaſio boni. p. 224. n. 269
Novit Deus uti malis. ibid. n. 270
Mala naturalia poſſunt bono ſine honeſtari. p.
226. n. 282
Quare potiùs voluntas creata ſit cauſa malitiæ
moralis quàm Deus. ibid. n. 285
In quo fundetur malitia moralis. p. 227. n. 288
Solâ voluntas creata eſt principium hujus mali-
tiæ. ibid.
M E.

INDEX RERVM.

MELIUS.

An Deus produxerit meliora physice. p. 332. n. 319
 An semper efficiat, quod est melius moraliter. ibid. n. 320 & seq.
 In Deo non est necessitas moralis faciendi melius. ibid. n. 321
 Argumentum contrarium oppugnat. ibid. n. 322 & seq.
 Probatur, Deum semper facere id quod melius est ex D. Aug. p. 233. n. 323
 Explicatur D. Aug. ibid. n. 324
 Deus creando hominem, qui posset peccare, meliorem modum servavit. ibid. n. 326
 Probatur, Deum non semper efficere, quod melius est, ex inconvenientibus. p. 234. n. 331 & seq.
 Discrimen hic inter hominem justum & Deum. ibid. n. 332
 Deus magis vult creaturas meliores. ibid. n. 333

MEMORIA.

In Deo non est memoria proprie dicta. p. 32. n. 194
 Memoria improprie sumpta est in Deo. ibid. n. 195

MERITVM.

Meritum ex iustitia compatitur aliquid gratiosum. p. 298. n. 59
 Retributio meritorum spectat ad solam iustitiam commutativam. ibid. n. 60
 Solvuntur objectiones. ibid.
 Nostra merita sunt magis Dei quam nostri. p. 299. n. 62
 An ideò remuneratio eorum non sit stricta iustitia. ibid.

MISERICORDIA.

Misericordia alia liberans, alia parcens. p. 310. n. 105
 Misericors aliquandò infligit miseriam. ibid.
 In omni opere divino concurrunt misericordia & iustitia. p. 311. a. 106
 Misericordia non repugnat perfectioni divinæ. ibid.
 Misericordiæ assimilatur liberalitas & magnificentia. ibid. n. 107
 An sint eadem virtus. ibid.

MODVS INTRINSECVS.

Quid sit modus intrinsecus. p. 1. n. 2
 Non variat rationem formalem rei cuius est modus. ibid. n. 3
 Modos intrinsecos in Deo Vocat Poncius attributa negativa. p. 2. n. 5

MOTVS.

Motus primò primus producitur naturaliter tantum ab extrinseco. p. 196. n. 68
 Quomodò motus primò primus sit necessarius. p. 103. n. 47

N.

NATURALE.

Naturale diversimodè accipitur. p. 191. n. 31 & seq.
 Naturale opponitur libero & necessarium contingenti. ibid. n. 33
 An naturale & necessarium sint idem. ibid.
 Aliquid naturale potest contingenter agere. p. 192. n. 36
 Aliqua naturalitas in voluntate Dei non repug-

nat ejus libertati. ibid. n. 47
 Principium per se & intrinsecè naturale nequit esse liberum per se & intrinsecè. p. 105. n. 60
 Quare aliquid potius agat naturaliter, quam liberè. 196. n. 66
 Quid requiratur ad actionem naturalem. ibid. n. 69

NECESSITAS. NECESSARIUM.

Quid sit necessitas in sensu composito, & quid in sensu diviso. p. 101. n. 38
 Quando necessitas sensus compositi non sit opposita contingentie. p. 102. n. 38
 Quare præscientia Dei non inducat necessitatem peccandi. ibid. n. 41 & seq.
 Declaratur exemplis. p. 103. n. 44
 Quomodò volitio efficax, & motus primò primus sit necessarius. ibid. n. 47
 An à Deo possit necessitari voluntas. ibid.
 Deus ordinariè non necessitat. p. 104. n. 48
 Necessitas est in ipsis rebus. p. 106. n. 61
 Necessarium opponitur contingenti. p. 191. n. 33
 Cum necessitate stat libertas essentialis. ibid.
 Aliter Deus necessariò vivit, aliter necessariò intelligit; aliter necessariò spirat, aliter necessariò se amat. p. 192. n. 43
 Naturalis necessitas voluntatis non repugnat ejus libertati. p. 193. n. 44
 Quæ necessitas secundum Aug. tollat libertatem. p. 199. n. 49
 Necessitas præscientiæ non aufert libertatem. ibid. n. 85
 Non qualiscumque necessitas tollit libertatem. p. 200. n. 46
 DD. loquuntur de libertate aliquandò ut opponitur necessitati, quandòque ut opponitur naturalitati. ibid. n. 89
 An in Deo sit libertas suspensiva quoad exercitium. p. 217. n. 224
 Ex quo proveniat, quòd non habeat talem libertatem. ibid. n. 229
 In quo iter libertas quoad exercitiu. ibid. n. 226
 Quid sit necessitas moralis. p. 232. p. 310
 Quomodò Deus determinaret nostram voluntatem ad unum, si ipse necessariò ageret. p. 233. n. 23

NON ENS.

Non ens aliud est complexum, aliud incomplexum. p. 164. n. 1
 Divisio non entis incomplexi in negationem, privationem & ens rationis. ibid.
 An hæc divisio sit bona. ibid. n. 2
 Supponit Scotus, negationes & privationes non esse entia rationis. ibid. n. 3
 Ens rationis est non ens simpliciter. ibid. n. 4
 Quid sit negatio & privatio. ibid. n. 5
 Distinctio inter illa. ibid. n. 7
 Subdivisio privationis. ibid. n. 9
 Exempla diversarum privationum. p. 165. n. 8
 Subdivisio negationis. ibid.
 Duæ regulæ ad judicandum de convenientia vel differentia negationum. ibid. n. 9
 Ex quodam modo oppositionis diversificatur negatio. ibid.
 Quantumcumque diversis potest esse negatio communis. ibid. n. 10
 Probatur, Deum cognoscere negationes & privationes. ibid. n. 11
 Opponitur Aristoteles. ibid.
 Loquitur de non ente complexo. ibid.
 Secundum Aristotelem non ens incomplexum sciri potest duplici notitiâ. p. 166. n. 13 & seq.
 Deus habet notitiam complexam de non ente. ibid.
 An etiam incomplexam de non ente incomplexo. ibid. n. 14

INDEX RERVM.

Intellectus divinus non iudicat non ens esse ens. *ibid.*
 Quid sufficiat, ut à Deo cognoscatur non ens. *ibid. n. 15*
 Deus cognoscit negationes & privationes in a-
 lio. *ibid. n. 16*
 Non cognoscit eas in se. *p. 167. n. 17*
 Probat, quòd non possint cognosci in alio: sed
 inefficaciter. *ibid.*
 Cognitio non entis in Deo est formalis, sed com-
 plexa. *ibid. n. 18*
 Probat, quòd sit formalis. *ibid.*
 Essentia divina repræsentat negationes in forma
 opposita. *ibid. n. 20*
 Probat ex ratione. *p. 68. n. 21*
 Solvuntur objectiones. *ibid. n. 22 & seqq.*
 Non ens non potest à Deo simpliciter cognos-
 ci. *ibid. n. 23*
 Non ens non habet esse per se. *ibid.*
 Neque continetur in ente reali. *ibid. n. 24*
 Negatio non potest perfectè cognosci nisi com-
 plexè. *ibid.*
 Quomòdò Deus cognoscat tenebras & alia non
 entia. *ibid. n. 25*
 Divina cognitio non entium non supponit nisi
 simplicem cognitionem verorum entium. *ibid.*
 An Deus iudicat, ens rationis nihil esse. *p. 169. n.*
26 & seqq.
 Est quæstio de nomine, an Deus dici debeat cog-
 noscere non ens, an verò non cognoscere. *ibid. n. 27 & seqq.*
 Quid dicatur cognoscere pertinet ad infinitam
 capacitatem intellectus divini. *ibid. n. 28*
 Quid requiratur, ut cognoscatur negatio conve-
 nire alicui subjecto. *p. 170. n. 32*
 Aliqua non entia cognoscit Deus per assensum,
 alia per dissensum. *ibid.*
 Quid dicendum de simplici apprehensione. *p. 171.*
n. 33
 Non entia sunt objectum secundarium divinæ
 voluntatis. *p. 215. n. 209*
 Quomòdò Deus ea velit. *ibid.*
 An Deus velit negationes actu positivo. *p. 216.*
n. 217 & seqq.
 Discrimen quoad hoc inter voluntatem huma-
 nam & divinam. *ibid. n. 220*
 Poncius ait, negationes habere perfectionem ne-
 gativam. *p. 217. n. 221*
 Quid sit hæc perfectio. *ibid. n. 222*
 Tale perfectionem habet negatio incarnationis
 Patris. *ibid.*
 Duplex consideratio negationis & privationis. *p.*
218. n. 223
 In quo differat negatio à privatione. *ibid.*
 Privatio appellatur malum. Ejus divisio. *ibid.*

O.

OBDURARE.

Deum obdurare hominem est nolle misereri.
 Deus obdurat etiam per potentiam. *p. 224. n. 274*
 Quid sit obdurare per potentiam. *ibid. n. 277*

ODIUM.

Duplex est odium, abominationis & inimicitiae.
 Quid utrumque sit. *p. 273. n. 14*
 An odium sit in Deo. *ibid. n. 15 & seqq.*
 Probat, quòd sit saltem odium abominationis.
 Argumenta in contrarium solvuntur. *ibid. &*
seqq.
 Qualiter possit quis odisse accidens. *p. 274. n. 16*
 An odium abominationis in Deo respiciat per-

sonam peccatoris. *ibid. & seqq.*
 An in Deo sit odium inimicitiae. *ibid. n. 17*
 Quid sit odium inimicitiae propriè. *ibid.*
 Non sufficit inflictio malorum. *ibid. n. 18*
 Probat, Deum non odisse propriè peccatorem.
 Probatio non convincit. *ibid. n. 19*
 Contra arguitur, sed frustra. *ibid. & seqq.*
 Solum malum culpæ est licita ratio odiendi per-
 sonam. *p. 275. n. 20*
 Quando odium dicatur oppositum charitati. *ibid.*
 Quid sit optare alicui malum præcisè quâ tale.
 Odium inimicitiae an sit intrinsecè malum. *ibid.*

O M I S S I O.

An detur pura omisso libera. *p. 212. n. 182*

O M N I P O T E N T I A.

Omnipotentia non dependet in suo cognosci à
 creatura. *p. 95. n. 107*
 Omnipotentia est attributum absolutum in suo
 esse. *p. 96. n. 108*
 Omnipotentia non desineret, etsi possibilia non
 desinerent. *ibid.*
 An potentia voluntatis sit omnipotentia. *p. 180.*
n. 9

O P U S. O P E R A R I.

Nemo damnatur vel præmiatur propter opera
 quæ fecisset, si vixisset. *p. 131. n. 19. & seqq.*
 Deus dando voluntatem liberam, dedit antecede-
 ter opera recta. *p. 135. n. 43*
 S. Prosper non negat, Deum quomodocumque
 scire futura opera parvulorum. *p. 139. n. 57*
 Deus ad extrâ liberè operatur. *p. 207. n. 143 &*
seqq.
 Deus contingenter operatur ad extrâ. *p. 208. n.*
153 & seqq.
 Oppositum asserere, est Deo negare libertatem.
 Quomòdò Deus omnia operetur convenientissi-
 mè. *ibid. n. 155*
 Deus vult absolute fieri, quòd operatur. *p. 257.*
n. 16
 Opus meritorium non est omnino inæquale præ-
 mio promisso. *p. 255. n. 150*
 Deus non dat adæquatè totum opus bonum. *p.*
297. n. 57
 Opera nostra non sunt aliquid planè indebitum
 Deo. *p. 308. n. 94*
 Ne quidem opera consilii. *ibid.*

O R D O.

Duo intelligi possunt ordines in divinis, naturæ
 & originis. *p. 246. n. 55*
 Istum admittit S. Tho. sed indistinctum ab illo.
 Quid hæc sit ordo naturæ. *ibid. n. 56*
 Ordo objectorum pender à libertate Dei. *p. 247.*
n. 61 & seqq.
 Quis sit in Deo ordo intentionis & quis ordo exe-
 cutionis. *p. 249. n. 66*
 Hi ordines sunt oppositi. *ibid. n. 67*
 Quid ordine intentionis prius decernatur. *ibid.*
 Basilius Legion. solum ordinem executionis ad-
 mittit. *ibid. n. 70*
 Ejus opinio reprobat. *ibid. & seqq.*

P A R.

INDEX RERVM.

P.

PARVULUS.

Deus aliquo modo scit futura opera parvulorum si supervixerint. p. 139. n. 57
 Non scit ea in ordine ad præmiationem aut punitionem. p. 131. n. 19 & seqq.
 Quomodo Deus velit salvos fieri parvulos, qui moriuntur sine Baptismo. p. 168. n. 60 & seqq.
 Quid requiratur ut Deus dicatur velle illos parvulos salvos fieri. ibid. n. 68 & seq.

PASSIO.

Quomodo Deus tradat in passiones ignominia. p. 225. n. 278
 Quid significet passio animæ. p. 265. n. 1
 Dantur passiones in voluntate. ibid.
 Passio communiter dividitur in undecim membra. ibid. n. 2
 Passio corporis non est in Deo. p. 281. n. 41
 Passio ut est effectus aliquis consequens operationem non est in Deo. ibid.
 Probatur, nullam passionem animi esse in Deo sub ratione passionis. ibid. n. 42. & seq.
 Cur in Deo sint passiones, quàm habitus. ibid. n. 43

PATER.

Pater non est medium cognoscendi filium, & quare. p. 79. n. 50
 Pater in divinis debuit generare Filium sibi æqualem. p. 233. n. 327
 Potest esse stricta iustitia inter patrem & filium. p. 291. n. 34

PECCARE. PECCATUM.

Probatur ex ratione, Deum cognoscere peccatum futurum. p. 126. n. 193
 Probatur ex Scoto, quòd illud cognoscat in sua essentia posito decreto. ibid.
 Quid sit in Deo velle permittere Luciferum peccare. ibid.
 Præscit Deus se cooperaturum Lucifero ad subrañtiam actus peccaminosi. ibid. n. 194
 Quod sit decretum requisitum, ut Deus videat peccatum futurum. ibid.
 Non est sola permissio peccati. ibid.
 Objectio solvitur. p. 127. n. 195
 Contra solutionem arguitur. ibid. & seqq.
 An Deus prædestinat materiale peccati. ib. n. 198
 Concurfus simultaneus ad materiali peccati probatur ex D. Ansel. & D. Aug. p. 128. n. 200
 Qualiter Deus sciat peccata futura. p. 152. n. 110.
 Quà ratione Deus dicatur se habere permissive ad actum peccati. p. 156. n. 123
 Qualiter peccatum opponatur Deo. p. 178. n. 64
 Peccatum non lædit Deum in bonis intrinsicis. ibid. n. 65
 Libertas à peccato nõ est merè passiva. p. 194. n. 52
 Servitus peccati est activa. ibid.
 Probatur, actum substratum peccato esse à Deo. p. 220. n. 244
 Quomodo sit à Deo. Potest dici, quòd solum mediate. ibid. n. 245
 Quòd immediate, videtur concludi per firmiores rationes. ibid. n. 246
 Formale peccati nequit esse placitum divinæ voluntati. p. 221. n. 249 & seqq.
 Physicè repugnat Deo ista complacentia. ib. n. 252
 Peccatum est aversio à Deo. ibid.
 Quare Deus non possit peccare. ibid. n. 254
 Afferere Deum esse auctorem peccati, est negare Deum esse. ibid. & nn. seqq.
 Deum non esse auctorem peccati, est definitum in Concil. Arauf. II. p. 222. n. 256

Item in Concilio Trid. ibid. n. 257
 In hoc Concilio non damnatur concursus immediatus Dei ad materiale peccati. ibid. n. 259
 In formali peccati ne quidem per accidens sibi complacet Deus. ibid.
 Obijciuntur scripturæ, quæ significant Deum præcipere peccata. Exponuntur. ibid. n. 260
 Permittit peccata Deus ex intentione boni finis. p. 224. n. 239

Deus aliquandò popit aliquid, quod homini est occasio peccati. ibid. n. 271
 Subinde est licitum dare alteri occasionem peccandi. ibid.
 Peccatū nequit bono sine honestari. p. 226. n. 281
 Peccatum veniale est majus malum quàm mortis naturalis. ibid. n. 281
 Probatur, Deum non posse moraliter vitare peccatum voluntatis create. p. 227. n. 289
 Probatio impossibilitatis physicæ. ibid.
 Causa secunda potest in aliquibus casibus permittere peccatum alterius. ibid. n. 290
 Malicia moralis est denominatio extrinseca. ibid. n. 291

Deus non causat materiale morale peccati, scilicet physicum. Quid utrumque sit. ibid. n. 292
 Materiale morale Deus vult tantum permittit. p. 228. n. 294

Aliquid potest esse causa peccati, & tamen non peccare. ibid. n. 295
 Quæ sit distinctio inter peccare, & esse causam peccati. ibid. n. 296
 Cur peccatum ut tale repugnet esse à Deo. ibid. n. 297

Scotus non docet, Deum absque peccato esse causam peccati. ibid.

Ratio adæquata constituens causam peccati. ibid. n. 298
 Deus cooperatur ad actum peccati quoad materiale & formale physicum. p. 257. n. 16

PERMISSIO.

Quomodo divina permissio sit actus voluntatis & quomodo non. p. 126. n. 194
 Quid sit permissio Dei. p. 218. n. 231
 Mala culpæ fiunt ex permissione Dei. p. 220. n. 267
 Quare hæc permissio in Script. subinde explicatur per verba actionem significantia. ibid. n. 268
 & p. 224. n. 271
 Quid sit permissio Dei. p. 256. n. 111
 Videtur Scotus affirmare, quòd permissio non dicat actum positivum. ibid. n. 113
 Potest dici, quòd includat. p. 257. n. 114
 Quid sit in nobis permissio propriè dicta. ibid.
 Permissio peccati Judæ fuit per actum positivum. ibid. n. 117

PERSONA.

Persona Christi non est rigorosè composita. p. 11. n. 4
 Persona divina æquè simplex est ac essentia. ibid. n. 55
 Inter personas divinas est æqualitas & redamatio. p. 203. n. 111

PETRUS.

Quomodo peccatum Petri fiteri necessariò futurum. p. 101. n. 84
 Objectio solvitur. ibid. n. 89 & seqq.
 Deus determinatè scivit Petrum peccaturum. p. 98. n. 16 & seqq.
 Deus potest justè velle, Petrum damnari. p. 104. n. 88

PHARAO.

Quomodo Deus induraverit cor Pharaonis. p. 223. n. 265
 Quid

INDEX RERVM.

Quid est cor Pharaonis fuisse obduratum. *ibid.*

P O E N A .

Pœna damni non videtur in essentia divina nisi per aliud. p. 167. n. 20

Cognoscitur per habitum. *ibid.*

Deus vult mala pœnæ ratione boni annexi. p. 115. n. 210 & seqq.

Mala pœnæ possunt honestari bono fine. p. 226. n. 282

Non est promissio de reddenda pœna pro peccatis. p. 306. n. 87

POENITENTIA.

Quomodo intelligendæ Scripturæ, quæ significant penitentiam Dei. p. 222. n. 261.

Præcipuus actus poenitentiae non est in Deo. p. 268. n. 20

POSSIBILE.

Triplex est possibile. p. 67. n. 1

Quid sit possibile logicum & quid physicum. *ibid.*

Quo sensu Filius in divinis possit dici possibilis. *ibid.* n. 2

In Deo datur possibilitas logica, secus physica. *ibid.*

Omnipotentia divina non habet pro objecto omne possibile. *ibid.* n. 3

Duplex est possibilitas physica, una est objectiva, altera subjectiva. *ibid.* n. 4

Objectiva vocatur metaphysica. *ibid.* n. 5

Ens possibile habet aliquam proportionem ad Deum. p. 71. n. 24

Distinctio inter ens possibile & impossibile. *ibid.* n. 25

Distinctio inter esse cognitum, & possibile. p. 73. n. 29

Per quid esse cognitum contrahatur ad possibile. *ibid.*

In quo consistat formaliter ens possibile. *ibid.*

Quid sit impossibile. *ibid.* n. 30

Creatura habet possibilitatem à seipsa. *ibid.* n. 31

An sit inconveniens, quòd possibile dicat respectum ad omnipotentiam. *ibid.* n. 32

Quid possibile. p. 74. n. 33

Possibilitas logica est ante respectum, secus objectiva. *ibid.* n. 34

An Deus possit producere omnia possible. p. 86. n. 74 & seq.

An Deus possit producere omnia possible simul. *ibid.*

An Deus possit ea omnia simul intelligere. p. 85. n. 76

Quomodo possible sint infinita. *ibid.*

Res possible aliquo modo est perfectior re actuali. p. 89. n. 85

Quomodo possible imitentur esse divinum. p. 90. n. 89

Possible non cognoscuntur in essentia, ut in idea. p. 94. n. 102 & seq.

Omnia possible sunt vera vel falsa in statu futuritionis absolutæ. p. 160. n. 138

An etiam in statu futuritionis conditionatæ. *ibid.* n. 139 & seq.

An ens possibile habeat bonitatem. p. 204. n. 124

Ostenditur quòd sic. *ibid.* n. 125 & seq.

An res possible sit purum nihil. p. 205. n. 135 & seq.

Probatur merè possibile nullo modo esse diligibile. p. 206. n. 141

Merè possibile non potest à Deo diligere necessario. *ibid.* n. 142

Quomodo libertas dilectionis possibilem ster cum immutabilitate Dei. p. 208. n. 152

Deum liberè amare possible, videtur esse Scoti. *ibid.* n. 156 & seqq.

Aliqui intelligunt Scotum de creaturis actualibus. *ibid.*

bus. p. 209. n. 158

Deum necessario amare possible, docet Smif. & probat tum ratione, tum à simili. p. 110. n. 166

Quare potius creata voluntas sit libera quoad hoc, quam divina. *ibid.* n. 167

Probatur, Deum liberè amare possible. *ibid.* n. 168 & seq.

Deus non habet connexionem cum possiblebus. *ibid.* n. 170

Aliqui putant, necessitatem hic oriri ex immutabilitate. *ibid.*

Rejiciuntur. *ibid.* n. 171

Alia argumenta pro necessitate solvuntur. p. 111. n. 173 & seqq.

Quare potius scientia possible in Deo sit necessaria, quam volitio. *ibid.* n. 176

Alia argumenta pro necessitate volitionis possible solvuntur. *ibid.* n. 177 & seqq.

POTENTIA.

In Deo est potètia operativa ad extrà. p. 26. n. 156

Hæc potentia est omnipotentia. *ibid.*

Est perfectio simpliciter simplex. *ibid.* n. 157

Potentia Dei non ordinatur ad actum tamquam ad finem. *ibid.* n. 158

Probatur infinitas potentiae Dei. p. 27. n. 159

In quo formaliter consistat hæc potentia. *ibid.* n. 160

Aliqui putant, consistere intellectu. *ibid.* & n. seq.

Probatur, consistere in voluntate. *ibid.* n. 162

Videtur esse sententia Scoti. *ibid.* n. 165 & seqq.

Quæ sint requisita, ut aliqua perfectio in Deo sit potentia. p. 28. n. 170

An illa conveniant voluntati actuali. *ibid.* n. 171

Ipsa est principium physice effectivum. *ibid.*

Potentia divina non est constituenda in imperio. p. 31. n. 186 & seqq.

Potentiae distinguuntur ex diversis modis operandi. p. 195. n. 60

P R A X I S.

Descriptio praxis ex Scoto. p. 35. n. 216

Actus potentiae appetitivæ non sunt praxes. p. 36. n. 217

Praxis non est nisi actus elicited vel imperatus voluntatis. *ibid.* n. 218

In quo consistat extensio cognitionis practicæ. *ibid.* n. 219

An cognitio practica & praxis debeant esse respectu ejusdem suppositi. *ibid.* n. 220 & seqq.

Fieri potest ut cognitio de praxi alterius suppositi non sit practica. *ibid.* n. 223

Deus necessario se amat, liberè tamen essentialiter, quod sufficit ad praxim. p. 38. n. 228 & seq.

Sufficit ad praxim, quòd sit actus posterior intellectione, eique conformis. p. 39. n. 234

Hæc veritas *Deus Trinus*, est practica secundum Scotum. *ibid.* n. 237

Quæ sit cognitio practica. *ibid.* n. 238

Scientia simplicis intelligentiæ non est practica. p. 41. n. 247 & seqq.

P R A E C I P E R E.

Quomodo Deus præceperit Semei maledicere David. p. 223. n. 264

Responsio D. Aug. *ibid.*

Præcepit improprie. *ibid.* n. 265

P R A E D E S T I N A T I O.

Prædestinationem debere præcedere nostrum consensum, probatur ex D. Aug. p. 145. n. 83 & seq.

Probatio ex ratione. *ibid.* n. 85

Responsio Adversariorum rejicitur. *ibid.* & seq.

INDEX RERVM

- Alia responsio refutatur. p. 146. n. 86
 Aug. non docet, necessitatem prædestinationis esse consequentem. ibid.
 Ratio prædestinationis debet esse à solo Deo. p. 148. n. 94 & seqq.
 Prædestinatio est secundum propositum Dei, & non hominis. ibid.
 Quid prædestinatio. p. 150. n. 101
 Aliquando prædestinatio significatur nomine præscientiæ. p. 151. n. 107
 Ratio quare Aliqui utantur isto nomine. p. 152. n. 108
 bona opera rectè dicuntur prædestinata. p. 259. n. 25

PRÆDICAMENTUM.

Quod ponitur in prædicamento debet esse ens reale possibile. p. 72. n. 26

PRÆMIARI.

- An Deus in præmiando respiciat affectum vel effectum. p. 298. n. 58
 Respiciat tam affectum, quam effectum. ibid.
 Deus non præmiatur juxta quantitatem gratiæ, sed operum. ibid. n. 61
 Præmiatio est excellentior punitione. p. 304. n. 81
 Opera præcepta non præmiantur ex gratitudine. p. 308. n. 94
 Nemo præmiatur propter opera, quæ fecisset si vixisset. p. 130. n. 19 & seqq.

PRÆSCIENTIA.

- Præscientia futurorum est signum Deitatis. p. 97. n. 4
 Prophetæ testantur præscientiam Dei. ibid. n. 5
 Quomodo Scriptura aliquando dubitative loquitur de divina præscientia. ibid. n. 6 & seqq.
 Negare præscientiam vocat D. Aug. insaniam. ibid. n. 11
 Qui non est præcius omnium futurorum, non est Deus. ibid.
 Ratione naturali certum est, in Deo dari infallibilem præscientiam futurorum. p. 98. n. 18
 Hanc veritatem non negavit Aristoteles. ibid. n. 19
 Quare Cicero negaverit præscientiam futurorum. p. 99. n. 23
 An ejus fundamentum quidquam valeat. ibid. n. 24
 Præscientia futurorum non præjudicat eorum contingentiam. p. 100. n. 25
 Oppositum probat Wiclef. ibid. n. 26
 Probatio non valet. ibid. n. 27
 Præscientia Dei quæ ratione sit æterna & necessaria. p. 101. n. 32
 Quare præscientia divina non inducat necessitatem peccandi. p. 102. n. 41
 Declaratur duplici exemplo. ibid. n. 44
 Præscientia non facit rem scitâ esse. p. 104. n. 49
 Quomodo ex præscientiâ suppositione res est necessariò futura. ibid.
 In quo consistat præscientiæ infallibilitas. ibid. n. 52
 Argumentum contra concordiam libertatis cum præscientiâ. ibid. n. 50
 Probatur ex Script. præscientiam esse causam rerum. ibid. n. 51
 Præscientia non est causa consequentis, sed consequentiæ. ibid. n. 53
 Præscientia propriè dicta præcedit suam causam. p. 105. n. 55
 Probatur ex Patribus. ibid. n. 56 & seqq.
 Ratio præsciendi est futuritio. ibid. n. 59
 Præscientia signum est futuritionis. ibid.
 Præscientia est certa causa in sciendo. p. 106. n. 63
 Deus non accipit præscientiam à rebus. ibid. n. 64

Quomodo ex præscientiâ colligatur esse creaturarum. ibid. n. 65
 Quo sensu SS. Patres aliquando negent in Deo esse præscientiam. p. 111. n. 97
 Aug. videret negare, Deum præscivisse, quod futurum non erat. p. 130. n. 19
 Item S. Prosp. & S. Hilar. ibid. n. 16 & seqq.
 Explicatur S. Aug. de præscientiâ sufficiente ad præmiandum aut puniendum. ibid. n. 17 & seqq.
 Manifestum est, eum admittere præscientiam eorum, quæ nunquam erunt. p. 131. n. 19
 Quæ fuerit mens Prof. & Hilar. ibid. n. 22
 Damascenus negat solum præscientiam absolutam. ibid. n. 24
 Præscientia Dei quomodo libera. p. 100. n. 86
 Deus præcitat nostras liberas actiones. p. 259. n. 25

PRÆSENS. PRÆSENTIA.

Præsens non tantum est differentia temporis, sed etiam loci. p. 110. n. 89
 Patres sæpius loquuntur de presentia objectiva creaturarum in æternitate. p. 111. n. 94
 Quomodo intelligendi, quando loquuntur de reali presentia. ibid. n. 98
 Res præsens & futura non inferunt in Deo diversas scientias. p. 114. n. 116

PRIUS. PRIORITAS.

Ignis non est prius calefactivus, quam calefaciens prioritate præteriti ad futurum. p. 123. n. 99
 Neque animal prius homine prioritate presentis ad futurum. ibid.
 Potest intelligi aliqua prioritas secundum rationem absque prioritate præteriti ad futurum. ibid. n. 130
 Quid sit propriè prius naturâ altero. p. 124. n. 104
 Effectus non est prius à causa prima, quam à secundâ. p. 128. n. 100
 Prius naturâ sumitur pro prius perfectione. ibid.
 Per prioritatem naturæ aliquando intelligitur prioritas dignitatis. p. 135. n. 115

PROPHETIA.

Prophetia prædestinationis & præscientiæ est absoluta & infallibilis. p. 131. n. 124
 Prophetia promissoria seu comminatoria est conditionata. ibid.

PROPOSITIO.

Quæ propositio sit per se nota. p. 125. n. 144
 Omnis propositio conditionalis continens duas categoricas. p. 162. n. 140
 An omnis propositio conditionalis vera, sit necessariò vera. p. 133. n. 90
 Quando ly, si, in tali propositione sumatur illative, & quando conditionatim. ibid.
 Potest dici, quod propositio conditionalis libera sit in rigore dialectico conditionalis. ibid. n. 92

PROVIDENTIA.

Providentia est causa rerum. p. 145. n. 83

PRUDENTIA.

Quomodo in Deo sit prudentia. p. 41. n. 246
 An omnes partes prudentiæ sint in Deo. p. 42. n. 249
 Quæ sint, & quæ non. ibid. n. 250
 Est in Deo prudentia gubernatrix. ibid. n. 251 & seqq.

PUNIRE. PUNITIO.

An punitio solum sit justitia largè dicta. p. 304. n. 82
 An

INDEX RERVM.

An iustitia punitiva distinguatur ab amicitia. p. 305. n. 83 & seqq.
 Punire potest esse omnium virtutum imperativè. ibid. n. 85
 Disparitas quædam inter punitivam & præmiatorem. ibid.
 An Deus debeat punire. p. 300. n. 86 & seqq.

Q.

QUIDDITAS.

Non omne sine quo aliquid concipi nequit est de eius quidditate. p. 25. n. 151
 Per finitatem non constituitur quidditas creaturæ. ibid. n. 147

R.

RELATIVUM. RELATIO.

Unum relativum non est medium cognoscendi aliud. p. 81. n. 58
 In Deo potest esse relatio intelligentis. p. 84. n. 68
 Unum relativum non cognoscitur in alio. p. 94. n. 203
 Duplex relatio rationis causatur per actum intellectus. p. 172. n. 37
 Quid sit relatio rationis. ibid. n. 42
 An ex actu divino possit resultare relatio rationis. p. 173. n. 43
 Quid sit videtur esse sententia Scoti. ib. & seqq.
 Quomodo relatio rationis terminet cognitionem Dei. p. 176. n. 59
 An in Deo sit relatio transcendentalis ad creaturas. p. 185. n. 30

RELIGIO.

Religiosus non potest civiliter sibi obligare Religionem. p. 292. n. 39
 Fortè naturaliter potest in aliquibus contractibus. ibid. n. 40

R E S.

Possim mihi complacere in aliqua re, quam nolo mihi acquirere. p. 205. n. 133
 De re magis intensè cogitata potest esse minor delectatio. ibid. n. 134
 Deus potest disponere immediatè omnes res, tametsi non omnes immediatè efficeret. p. 219. n. 241
 Plus requiritur ad concipiendam aliquam rem tanquam ponendam, quam tanquam ponibilem. p. 124. n. 184

S.

SAPIENTIA.

An sapientia divina conveniat univocè cum sapientia creata. p. 24. n. 141. & seqq.
 Quomodo illud Sap. 7. *Omnibus mobilibus mobilior est sapientia, sit intelligendum.* p. 35. n. 214 & seqq.
 Theologia magis propriè dicitur sapientia, quam scientia. p. 6. n. 26

SCIENTIA.

Scientia in actu secundo perit. p. 3. n. 10
 In Deo datur duplex scientia. ibid. n. 11
 Probatur scientia actualis ex Scriptura. ibid. n. 12
 Probatio ex ratione. p. 4. n. 13
 Triplex ratio. ibid. n. 14 & seqq.
 An SS. Patres negaverint scientiam Deo. ibid. n. 17
 Ad propriam scientiam requiruntur quatuor conditiones. ibid. n. 18
Tomus I.

An hæc scientia reperitur in Deo. ibid. n. 19
 Qualis scientia sit in Deo. p. 5. n. 20
 Eadem cognitio in Deo est lumen principiorum & scientia. ibid. n. 22
 An de contingentibus possit esse scientia. ibid. n. 25
 Scientia divina non est ratio constitutiva Dei. p. 76. n. 86
 An oppositum doceat Scotus. ibid.
 An scientia actualis in Deo sit unicus actus. p. 31. n. 190
 Multiplicatio actuum repugnat infinitati Dei. p. 32. n. 191
 Compositio & divisio non habent locum in Deo. ibid.
 Unicus actus in Deo continet perfectionem trium operationum intellectus. ibid. n. 193
 Scientia Dei est immutabilis, quia perfectissima. ibid. n. 196 & seqq.
 An ex immutabilitate objecti rectè desumatur immutabilitas scientiæ. p. 34. n. 207
 Per locum extrinsecum ex mutabilitate terminativa scientiæ sequitur mutabilitas physica in Deo. ibid. n. 208
 Confirmatur immutabilitas scientiæ Dei. ibid. n. 209 & seqq.
 Tota variatio circa scientiã Dei nascitur ex mutatione rei subiectæ. p. 35. n. 211
 Quare potius in tempore Deus sit Dominus quam sciens. ibid. n. 212 & seqq.
 An voluntas debeat esse regulabilis, ut scientia sit practica. p. 37. n. 224
 Duplex est scientia Dei, una necessariorum, altera contingentium. ibid. n. 225
 Illa secundum Thomistas est practica. ibid.
 Potest dici, secundum Scotum, quòd dicta scientia Dei non sit practica. ibid. n. 226
 Quà ratione scientia Dei de necessariis verificetur circa contingentia. p. 39. n. 236
 Scientia simplicis intelligentiæ non est practica. p. 41. n. 247 & seqq.
 Creaturæ sunt causa terminativa scientiæ Dei, non motiva. ibid. n. 250
 Scientia divina solum dividitur in plures terminaciones ejusdem actus. p. 49. n. 11
 Explicatur scientia simplicis intelligentiæ, & visionis. ibid. n. 2 & seqq.
 Hæc vocatur ab aliquibus intuitiva, illa abstractiva. p. 50. n. 3
 Qualiter D. Tho. eas distinguat. ibid.
 Hæc distinctio solum importat distinctas terminaciones. ibid.
 Scientia visionis terminatur ad ens actuale, simplicis intelligentiæ ad esse possibile. ibid.
 Explicatio harum scientiarum ex Poncio. ibid. n. 4
 An dicta divisio scientiæ sit adequata. ibid.
 Quid sentiat Smif. de hac divisione. ibid. n. 5
 An detur scientia media. ibid. n. 6 & seqq.
 Scientia futuri contingentis sub conditione est absoluta. ibid. n. 8
 Impropriè ab aliquibus vocatur conditionata. ibid.
 Quid sit scientia approbationis. ibid. n. 9
 Scripturæ quæ de his scientiis exponuntur. ibid.
 Quomodo Deus sciat mala culpæ. p. 52. n. 10
 An scientia simplicis intelligentiæ cognoscat aliquo modo res existentes. ibid. n. 11
 Probatum pars affirmans. ibid. & seqq.
 Scientia abstractiva potest terminari ad rem existentem & præsentem. ibid. n. 12
 Quid notitia intuitiva & abstractiva. p. 53. n. 14
 An sit idem scientia visionis & intuitiva. ibid. n. 15
 Scientia simplicis intelligentiæ est intuitiva. ibid. & n. seqq.
 Objectiones solvuntur. ibid. n. 16 & seqq.
 Scientia visionis est quidditativa. p. 54. n. 18
 T t 2

INDEX RERVM.

Scientia visionis etiam res præteritas cognoscit. p. 152. n. 108
 ibid. n. 19 & seq.
 Quomodo dicatur, Deum non scire rem esse faciendam nisi supposito decreto. p. 55. n. 21
 An sit idem objectum pendere ab aliquo, & ejus scientiam pendere. ibid. n. 22 & seq.
 An valeat divisio scientiæ in liberam & necessariam. ibid. n. 23
 Coincidit cum scientia simplici & visionis. ibid.
 Omnis scientia Dei circa Deum est necessaria. ibid.
 Scientia divina non admittit præteritum aut futurum. p. 101. n. 31
 Solum sibi vendicat præsens. ibid. n. 32
 In quo scientia Dei rectè comparatur cum nostra. p. 104. n. 48
 Res præsens & futura non inferunt in Deo diversas scientias. p. 114. n. 116
 Conjecturalis scientia Deo ineptè tribuitur, si intelligatur de futuritione effectus. p. 129. n. 9
 Alio modo considerato etiam Angelo convenit. ibid. n. 10
 Per scientiam simplicis intelligentiæ sufficienter dirigitur voluntas Dei. p. 144. n. 81 & seq.
 Quæ sit propria & perfecta scientia. p. 157. n. 126
 Non est confundenda scientia consequentis cum scientia antecedentis. p. 163. n. 147
 Scientia præsupponit de suo subjecto quod sit, & quid sit. p. 178. n. 1
 Scientia visionis Dei est simpliciter libera. p. 207. n. 149
 Quare potius scientia Dei circa possibile sit necessaria, quam volitio. ibid. n. 150

SCIENTIA MEDIA.

Quid doceant Auctores scientiæ mediæ. p. 139. n. 58
 Non adscribunt meritum gratiæ viribus arbitrii. ibid.
 Probatur, scientiam mediæ non fuisse cognitam SS. Patribus aut antiquis Scholasticis. ibid. n. 59
 Sancti Patres ad explicandum mysterium prædestinationis non sunt usi scientiâ mediâ. ib. n. 60
 Sed neque Doctores antiqui. ibid.
 Genuina explicatio scientiæ mediæ. p. 142. n. 73
 Oppugnatur à Poncio. ibid. & seq.
 Argumentum Felicis contra eandem explicationem. p. 143. n. 75
 Responso Adversariorum exploditur. ibid. n. 76 & seq.
 Probatur, non dari objectum scientiæ mediæ. p. 144. n. 78
 Impugnatur scientia mediæ. ibid. n. 79
 Alia impugnatio scientiæ mediæ. ibid. & seq.
 Nulla est necessitas scientiæ mediæ. ibid.
 Probatur, scientiam mediæ esse inutilem ad suum finem. p. 145. n. 82 & seq.
 Primum inconveniens, quod juxta Felicem sequitur ex scientia mediâ. ibid. n. 83 & seqq.
 Secundum inconveniens, quod scientia mediâ repugnet efficaci gratiæ. p. 146. n. 86
 Responso Adversariorum impugnatur. ibid. n. 87 & seq.
 An sequatur ex scientia mediâ, quod quis seipsum decernat. p. 147. n. 90 & seqq.
 An scientia mediâ tollat libertatem Dei. ibid. n. 92
 Non traditio Christi per Judam an fuerit Deo libera, suppositâ scientiâ mediâ. ibid.
 An ex scientia mediâ sequatur, dari causam vel conditionem prædestinationis. p. 148. n. 93. & n. seq.
 Scientia mediâ fuit incognita Apost. SS. Patribus, & antiquis Scholasticis. p. 149. n. 98 & seqq.
 Pro scientia mediâ arguitur ex Script. Matth. 11. p. 150. n. 100
 Responso. ibid. n. 101 & seqq.
 Pro scientia mediâ adducitur. D. Aug. Itemque D. Bernard. p. 151. n. 106 & seq.

Responso ad S. Bernard. p. 152. n. 108
 Patres aliquandò loquuntur de prædestinatione, ut secundum ordinem executionis dicatur deum gloriæ æternæ. ibid. n. 109
 Vel accipienda est eorundem doctrina de scientia simplici, quâ novit Deus congruitatè gratiæ. ibid.
 De hac congruitate exponitur D. Aug. ibid. n. 110
 Diversi intellectus SS. Patrum, qui videntur favere scientiæ mediæ. ibid. n. 111 & seq.
 Prima ratio pro scientia mediâ, desumpta ex libertate arbitrii. p. 153. n. 112
 Aliud argumentum pro scientia mediâ. p. 156. n. 113
 Felix non expugnat scientiam mediæ. p. 160. n. 116
 Quare Aliqui amplectantur scientiam mediæ. p. 163. n. 118
 Ob facilitatem non est ea amplectenda. ibid.
 Ostenditur, eam non esse faciliorem. ib. n. 149 & seq.

SCIENTIÆ DIVINÆ OBJECTUM.

Omne cognoscibile sine imperfectione cognoscens, est objectum scientiæ Dei. p. 156. n. 12
 Quod sit objectum adæquatum terminativum. ibid. n. 2
 Dicitur aliquod objectum primum naturæ, dignitate, & virtute. ibid. n. 3
 Essentia divina est primum objectum naturæ & dignitate. ibid.
 An sit primum objectum primitate virtutis. p. 157. n. 6
 Deus videt omnia in unico instanti etiam secundum rationem. ibid. n. 7
 Qualiter essentia divina sit ratio cognoscendi in Deo. ibid. n. 8
 An sola essentia sit objectum primum. p. 158. n. 11 & seqq.
 Relationes divinæ sunt objectum secundarium. p. 159. n. 13
 Probatur, attributa esse objectum primum. ibid. n. 14 & seqq.
 Essentia divina non est objectum primum prædicatione, sed virtute. ibid. n. 15
 Essentia divina naturaliter movet. p. 160. n. 16
 Infinitas in omni genere est ratio adæquata objecti primarii. ibid. n. 17
 Non est inconveniens attributa esse objectum motivum secundarium. ibid. n. 18 & seq.
 Per hanc motionem non vilescit intellectus divinus. ibid. n. 19
 Quodnam vocetur objectum motivum. ibid.
 De fide est, Deum seipsum cognoscere. p. 161. n. 21
 Ostenditur, Deum seipsum directè cognoscere. ibid.
 Quid sit directâ cognitio, & quid indirectâ. ibid. n. 22
 Deus non necessariò cognoscit decreta libera quæ talia. ibid. n. 23
 Quomodo hoc sit intelligendum. ibid. n. 24
 An Deus pro illo instanti, quo videt essentiam, videat attributa. ibid. & n. seq.
 Non possunt videri indirectè, secus directè. p. 162. n. 26
 Quæ ratio disparitatis. ibid.
 Deus videt omnia indirectè pro instanti posteriori. ibid. n. 27
 Deus cognoscit omnia cognoscibilia omni modo possibili. p. 164. n. 29
 Error Arist. & Aver. Deum seipsum duntaxat cognoscere. p. 175. n. 37
 Pro eo immerito citatur Aureolus. ibid.
 Probatur, Deum cognoscere omnes creaturas possibile, etiam secundum particulares earum rationes. ibid.
 Est doctrina Scoti, ibid. n. 38
 Solvuntur objectiones. p. 176. n. 39 & seqq.
 Secundum Scotum Deus cognoscit creaturas possibile saltem in universalibus. ibid.
 An etiam in particularibus. ibid. n. 40 & seq.

INDEX RERV.

Solvuntur objectiones. *ibid.* & seqq.
 Item. p.77.n.43. & seqq.
 Creaturæ tantum sunt objectum secundarium
 scientiæ Dei. p.78.n.45
 Cognoscit eas Deus in sua essentia. *ibid.* & n.
 seq.
 An possibilia sint objectum motivum scientiæ
 Dei. *ibid.* n.48 & seq.
 Deus non videt possibilia in sua essentia ut in
 causa. p.79.n.49
 Quid hic intelligatur per causam. *ibid.*
 Ratio cur divina essentia repræsentet possibilia.
ibid. n.50
 Probatur ex D.Dionysio, Deum cognoscere
 possibilia in sua essentia, ut in causa. p.80
 n.52
 Probatio rejicitur. *ibid.* & n. seq.
 Quæ sit ratio cognoscendi creaturas in Deo.
ibid. n.53
 Quid sit de ratione primi objecti. *ibid.* n.54
 Deus non videt creaturas in sua essentia ut in
 speculo. *ibid.* n.55
 Creatura non potest videri in scientia Dei. p.81
 n.57. & seq.
 Essentia divina propriè est objectum præcogni-
 tum. p.82.n.60
 In quo consistat formalis ratio objecti præcogi-
 gniti. *ibid.* n.61
 Probatur, essentiam esse objectum præcognitum.
ibid. & n. seq.
 Creaturæ sunt objectum dumtaxat terminativum
 cognitionis Dei. p.83.n.65
 An possint esse objectum primum & immedia-
 tum. *ibid.* n.66
 Probatur possibilitas exemplo Angeli. pag.84
 n.67
 Ostenditur disparitas. *ibid.*
 Quomodo Deus moveatur per essentiam ad co-
 gnitionem creaturarum. p.85.n.69

SEMIPELAGIANI.
 Refertur error Semipelagianorum ex Prosp.
 p.138.n.56
 Quid intellexerint per gratiam inialem. *ibid.*
 Dicebant priorem esse obedientiam, quam gra-
 tiam. p.139.n.57
 An Semipelagiani posuerint actum voluntatis
 prævium sub gratia. p.148.n.93

SERVITUS.
 Quid dicat aut connotet servitus. p.292.n.41
 Deum esse servum creaturæ quo modo sit in-
 conveniens. *ibid.*

SIGNUM.
 Signa rationis alia sunt in quibus, alia à quibus.
 Quid utraque sint. p.122.n.177
 In uno signo rationis Deus vult hoc, & in alio
 aliud. p.246.n.54

SIMILITUDO.
 Res create sunt similitudines Dei naturales, non
 artificiales. p.90.n.90

SPECIES IMPRESSA.
 An in Deo detur species impressa. p.48.n.293
 Probatio partis affirmantis. *ibid.* & seq.
 An in Angelo detur species impressa. p.49
 n.296
 Creatura non potest uniri Deo in ratione speciei
 impressæ. p.78.n.46 & seq.
 Ad omnem speciem expressam non requiritur
 species impressa. p.167.n.19

SPECVLVM.

An creaturæ videantur in essentia divina tan-
 quàm in speculo. p.81.n.59
 D. Thom. comparat essentiam speculo. *ibid.*
 Uti etiam Scotus. *ibid.*
 Et sic eam appellat Concilium Senonense. *ibid.*
 Est locutio impropria. p.82.n.60

S P E S.

In Deo neque est spes neque desperatio. p.278
 n.33
 Hæ passiones connotant subjectionem. p.279
 n.34
 An ad objectum spei sufficiat, quòd sit bonum
 possibile. *ibid.*
 Spes Theologica non est in Deo. p.282.n.2
 An in Deo sit virtus spei. p.287.n.20 & seq.

SPIRITUS SANCTUS.

Antequàm intelligatur Spiritus sanctus spirari,
 Pater & Filius cognoscunt eum ut intuitivè.
 p.199.n.83

SPONTE. SPONTANEVM.

Quid sit agere sponte. p.192.n.38
 Requiritur cognitio singulorum in quibus est
 actio. *ibid.*
 Spontaneum opponitur naturali. *ibid.* n.40

SVESISTENTIA.

Subsistentia absoluta est modus existentie divi-
 næ. p.24.n.144

SVBSTANTIA.

Substantia vivens talis, non est ratio constitutiva
 Dei. p.21.n.119
 Omnis substantia intellectualis est prædita appeti-
 titu rationali. p.180.n.6
 An substantia intellectualis sit simul principium
 naturale & liberum. p.196.n.66. & seqq.

T

TALPA.

Talpa privata est visu secundum genus.
 p.164.n.7

TEMPERANTIA.

Deus potest velle actum temperantiæ propter
 ejus honestatem. p.283.n.6
 Dupliciter potest exerceri opus temperantiæ ex
 charitate. *ibid.* n.8
 Quando exerceatur elicitive. *ibid.*
 Quando imperativè. *ibid.*
 Actus temperantiæ potest esse elicitus à propria
 virtute temperantiæ. *ibid.*
 Potest etiam esse à sola charitate. *ibid.*
 Non est de essentia temperantiæ ut moderetur
 passiones. p.284.n.13
 Mater intemperans non optat filia temperan-
 tiam propter honestatem temperantiæ. p.285.
 n.14
 Deus potest nobis velle temperantiam in quan-
 tum est tale bonum. *ibid.* n.15
 Modus, quo potest fisci in honestate temperantiæ
 sine peccato. *ibid.*
 Præcipuus actus temperantiæ non est in Deo.
 p.286.n.20
 Quâ

INDEX RERVM.

Quâ ratione temperantia & fortitudo excludantur à Deo, & quâ ratione sint in Deo. p. 312. n. 110

TERMINVS. TERMINATIO.

Viso terminato non necessariò videtur terminus. p. 81. n. 56
 Terminatio supponit cognitionem fundamenti. ibid. n. 58
 Terminatio actûs non est terminatum præcisè. p. 245. n. 51
 Terminatio non est propriè causalitas. ibid. n. 52
 Terminatio divinæ voluntatis ad creaturam non est relatio transcendens. p. 212. n. 186

THEOLOGIA.

Theologiâ magis propriè dicitur sapientia, quàm scientia. p. 7. n. 26
 An theologia contingentium sit practica. p. 39. n. 239. & seqq.
 Divina theologia est de omnibus cognoscibilibus. p. 56. n. 1

TIMOR.

In Deo non est timor vel audacia. p. 279. n. 34
 Dupliciter pugnant cum perfectione divina. ibid.

TRISTITIA.

In Deo non est tristitia. p. 277. n. 29. & seqq.
 Quare potius Angeli tristentur de nostris malis, quàm Dens. p. 278. n. 30
 Probatur, Deum posse tritari de proprio malo. ibid.
 Contra arguitur. ibid.
 Quare homo tristetur de sua inhonoratione. ibid. n. 31
 Quid sit tristitia propriè. ibid.

V.

VERBUM.

Productio Verbi divini dupliciter consideratur. p. 20. n. 109
 Verbo Dei per intellectum communicantur omnia essentialia. ibid.
 An productio Verbi habeat duos terminos. ibid. n. 110
 Angeli legunt in Verbo, quid velit voluntas Dei. p. 61. n. 21
 Res creatæ cognoscuntur formaliter in Verbo. ibid. n. 20

VERUM. VERITAS.

Inter verum & falsum non datur medium. p. 98. n. 15
 Veritas conditionata est dependens à conditione. p. 134. n. 38
 An Deus cognoscat omnes veritates conditionatas post decretum simplici intelligentiâ. p. 158. n. 130
 Veritas est in Deo. p. 309. n. 98
 Quid sit veritas. ibid.
 Probatur, veritatem esse in Deo. ibid.
 Deus de absoluta potestate non potest mentiri aut esse infidelis. ibid.

VINDICARE. VINDICATIO.

Deus vindicat peccatum. p. 303. n. 79
 An vindicatio sit actus specialis virtutis. ibid. & nn. seqq.
 Probatur, esse actum iustitiæ commutativæ. p. 304. n. 80
 Explicatur Scotus, qui videtur oppositum dicere. ibid. n. 81
 In quo consistat ratio per se vindicationis. p. 305. n. 85

VIOLENTIA.

In Deo ab aeterno nulla fuit violentia. p. 185. n. 30

VIRTUS.

Ratio virtutis reperitur in Deo, seclusis tamen imperfectionibus. p. 42. n. 251
 In Angelis proximum principium virtutis potest esse substantiale. ibid. n. 252
 Idem contingit in nobis. ibid. n. 253
 Conceptus virtutis ut sic nullam imperfectionem involvit. ibid.
 An virtus in Deo sit formaliter distincta ab intellectu & voluntate. ibid. n. 254
 In affirmationem inclinat Scotus. ibid. n. 255
 An una virtus in Deo sit distincta formaliter ab alia. ibid. n. 256
 Virtus non est nisi circa bonum difficile. p. 44. n. 265
 In Deo est formaliter & propriè ratio omnium virtutum intellectuales. p. 47. n. 285
 Hæ virtutes explicantur. ibid.
 Probantur esse in Deo. ibid. n. 286
 Quomodo in Deo sint plures virtutes. p. 78. n. 47
 Quid sit virtus moralis. p. 81. n. 1
 Divisio ejus. ibid.
 Probatur, nullas virtutes morales esse in Deo, sed inefficaciter. p. 82. n. 2 & seqq.
 Potest poni in Deo ratio virtutum moralium. ibid. n. 3
 Requisita ad virtutem moralem. ibid. n. 4
 Ejus motivum debet esse honestas moralis. ibid.
 Probatur, Deum posse exercere actum virtutis moralis. ibid. n. 5
 An virtutes morales possint appeti propter seipsas. p. 83. n. 7
 Probatur in Deo non posse esse virtutem moralem. p. 84. n. 11
 Probatio rejicitur. ibid. n. 12
 Ab arduitate & difficultate boni honesti non sumitur essentia virtutis. ibid. n. 13
 Appetere virtutem propter semetipsam tantum præcisivè non est vitiosum. p. 85. n. 16
 Quomodo Felix intelligat esse morales virtutes in Deo. p. 86. n. 19

VIDERE. VISIO.

Nostra visio non terminatur nisi ad rem existentem. p. 44. n. 19
 Visio beatifica est simul recta & reflexa, & quare. p. 64. n. 51
 Visio terminato non necessariò videtur terminus. p. 81. n. 96
 Essentia divina movet ad visionem Dei & creaturarum. p. 82. n. 84
 Res videre in sua causa, & cum causa, sunt diversa. p. 116. n. 133
 Malè dicitur, quòd visio videatur in visio. p. 120. n. 258

VITA

INDEX RERVM.

VITA.

Vita aliquandò sumitur pro actu intellectûs & voluntatis. p.200.n.87

UNIRL. UNITAS.

Quinque gradus unitatis. p.7.n.37
 Non omnis pluralitas proximè fundatur in unitate. p.18.n.97
 Quae uniantur distinguuntur. p.43.n.257

VOLVNTAS CREATA.

An à Deo possit necessitari voluntas creata. p.103.n.47.
 Deus ordinariè eam non necessitat. p.104.n.48
 Quare nihil sic volitum nisi præcognitum. p.108.n.74
 Deus habet in sua potestate voluntates hominum. p.115.n.128
 Ultima dispositio non tollit indifferentiam voluntatis. p.116.n.130
 Voluntates humanae in actu primo est indifferentes. p.142.n.72
 Ob suam libertatem seipsam determinat in actu secundo. ibid.
 In actu voluntatis sunt duo, existentia libera, & veritas determinata. Quod inter hæc discrimen. ibid.n.74
 Quae causae requirantur ad libertatem, & quae ad veritatem. p.143.n.75
 Ad veritatem requiritur decretum actuale. ibid.n.76
 Voluntates conditionatae non est adæquata causa effectûs. p.150.n.103
 Voluntates liberè operatur, quia Deus vult, eam liberè operari. p.155.n.120
 Determinatio voluntatis creatæ dependet à determinatione divina. p.157.n.127
 Voluntates per se nunquam est principium actuum naturaliter. p.192.n.36
 Solus rationalis appetitus propriè vocatur voluntas. p.194.n.55
 Solum propriè dicitur voluntas quae libera est. ibid.n.56
 Voluntates creatae est per se & intrinsecè contingenter activa. p.195.n.62
 Omnis ejus actio est intrinsecè contingens, per accidens potest esse necessaria. ibid.
 Voluntates semper eligibiliter se determinat. p.196.n.63
 Quae voluntas licetè necessariò agat, non tamen naturaliter. ibid.n.64
 Quid sit voluntatem eligibiliter agere. ibid.n.65
 An voluntas sit principium ex sua ratione formaliter indifferentes. p.199.n.80
 Est aequalis latitudo objecti cognitionis & volitionis. p.204.n.124
 Voluntates potest aliquid velle sub ratione entis merè possibilis. p.205.n.129
 Datur voluntas inefficax de impossibili. ibid.n.131
 Voluntates inefficax dupliciter se habet circa suum objectum. p.206.n.140
 Quare potius voluntas creata, quam Deus sit causa malitiae moralis. p.226.n.285
 Quid sit voluntatem creatam esse formale principium determinativum. ibid.n.286
 Non potest voluntas peccare nisi habeat omnia requisita ad bene agere. p.230.n.308
 Non est contra naturam voluntatis determinari à causa superiori, scilicet à causa inferiori. p.237.n.18

Voluntas nostra est productiva, operativa & receptiva; scilicet divina. p.240.n.32
 Voluntates creatae non est ratio, quare divina se determinet. p.231.n.315
 Qualiter voluntates creatae sit formale determinativum communis actionis, non est intelligibile quidditivè. ibid.n.316
 Quae ratione intelligi debeat. ibid.n.317
 Singulae voluntates spaciali modo sibi vendicant illam actionem. ibid.
 Quomodo voluntas nostra libera quae operativa. p.240.n.32
 Voluntates creatae tendit in objectum per actum productum, divina per impro ductum. ibid.
 In voluntate est duplex actus, velle & nolle. p.271.n.3
 In voluntate est duplex velle, amicitiae & concupiscentiae. ibid.n.4

VOLUNTAS DIVINA.

Voluntates Dei non indiget alio, ut ponatur effectus ad extrâ. p.29.n.177
 Sola voluntates Dei non sufficit ad processionem Spiritûs sancti. p.30.n.180
 A sola voluntate divina ens creatum procedit contingenter. ibid.n.181
 Quare voluntates divina sit omnipotentia. p.31.n.188
 Voluntates Dei non indiget regulâ distinctâ in agendo respectu sui. p.37.n.227
 Quid sufficiat ad infinitam perfectionem voluntatis. p.43.n.257
 Voluntates divina est infinitè & intensivè recta, ac per hoc debentur ei attributa etiam infinita formaliter. p.44.n.269
 An velleitas in voluntate Dei dicat imperfectionem. p.133.n.33
 Quomodo voluntates Dei sit principium elicitive actûs notionalis. p.192.n.40
 Potentia voluntatis in Deo est per se activa necessariò. p.195.n.60
 Quae ratione voluntates in Deo agat contingenter & necessariò, & quae non. ibid.n.61
 Voluntates infinita non necessariò habet actum circa objectum finitum. p.110.n.175
 Voluntates de Deo dicitur secundum essentiam. p.179.n.2
 In Deo datur voluntates per modum potentiae & actûs primi. ibid.
 Scripturae, quae meminerunt voluntatis divinae. ibid.n.3
 Impugnatur actualis volitio, sed perperam. ibid. & seqq.
 In Deo esse voluntatem, ratione naturali demonstratur. p.180.n.5
 In voluntate divinae sunt duo actus, unus operativus, & aliter productivus. ibid.n.6
 Respectu hujus datur potentia voluntatis in Deo. ibid.n.7
 An etiam respectu illius. ibid.
 Probatum formaliter distingui à volitione, idque per viam contradictionis. ibid.n.8. & seq.
 Objectio solvitur. n.9. & seq.
 An potentia voluntatis in Deo sit omnipotentia. ibid.
 Mutabilitas non competit volitioni. p.181.n.11
 Probatum ex Script. & ratione. ibid. & seq.
 An mutatio voluntatis divinae semper foret vitium inconstantiae. ibid.n.12. & seq.
 An ex ea sequeretur alia imperfectio in Deo. ibid.
 In quo fundetur immutabilitas voluntatis divinae. ibid.n.13
 An hæc immutabilitas sit demonstrabilis ratione

INDEX RERVM

ratione naturali. ibid. n. 14
 Obiectio ex Script. ibid.
 Solutur. p. 182. n. 15.
 Alia obiectio solvitur. ibid. n. 16
 Declaratur, quomodo voluntas Dei non mutetur. ibid. n. 17
 Difficile est componere hanc immutabilitatem cum libertate voluntatis divinæ. ibid. n. 18
 Immutabilitas Dei non est principium volitionis. p. 183. n. 21
 Immutabilitas Dei non tam demonstrabilis, quam credita. ibid. n. 22
 Deus non potest aliquid velle in tempore. ibid.
 Divina volitio non mutatur etiam quoad terminationem ad extrâ. ibid. n. 23
 An voluntas sit prædicatum essentiale Dei. p. 186. n. 33. & seqq.
 Voluntas divina idem non semper causat bonum, quia creata id non vult. p. 226. n. 285

VOLUNTATIS DIVINÆ OBIECTUM.

Voluntas divina non æqualiter respicit obiectum creatum & increatum. p. 31. n. 189. & seq.
 Voluntas divina versatur circa quodlibet volubile. p. 187. n. 1
 Prædicatum obiectum voluntatis divinæ est essentia divina. ibid. n. 2
 An sit prædicatum primæ virtutis. ibid. n. 3
 Hæc primæ virtutis non competit creaturis. ibid.
 Sed neque proprietatibus divinis, etiam ipsi bonitati divinæ. ibid. n. 4. & seq.
 An essentia sit ratio volendi cætera sub ratione finis. ibid. n. 6. & seqq.
 Proprietates divinæ & possibilis non sunt volita propter Deum, tamquam media propter finem; sed sicut creaturæ actuales. p. 188. n. 9
 Essentia divina aliquo modo movet ad volitionem proprietatum & possibilium. ibid. n. 10. & seqq.
 Nulla est imperfectio, quod voluntas ab uno obiecto moveatur ad aliud volendum. ibid. n. 13
 Quomodo essentia divina moveatur ad volendum alia. ibid. n. 14
 Duplex est obiectum voluntatis divinæ, increatum, & creatum. p. 203. n. 115
 Creatum duplex est, ens possibile, & actuale. ibid. n. 116
 Idem est obiectum creatum voluntatis divinæ, quod intellectus; uti etiam obiectum increatum. ibid. n. 117
 Proponitur difficultas contra obiectum secundarium increatum. ibid. n. 118
 Alia difficultas circa creaturas possibles. p. 204. n. 119
 Actus divinæ voluntatis nequit desumere speciem ab ente creato. p. 206. n. 142
 Voluntas divina non est necessariò alterius à fine. p. 207. n. 147
 An voluntas dicat habitudinem transcendentalem ad creaturam possibilem. p. 212. n. 184. & seqq.
 Terminatio divinæ voluntatis ad creaturam non est relatio transcendens. ibid. n. 186
 An bonitas creata sit obiectum motivum voluntatis divinæ. p. 213. n. 189. & seq.
 Volitio divina nullam habet causam propriè dictam finalem aut efficientem. p. 215. n. 207

VOLUNTATIS DIVINÆ LIBERTAS.

Deus necessariò vult, quicquid vult, quomodo intelligendum. p. 211. n. 180
 Deus est præditus liberâ voluntate. p. 238. n. 24
 Difficile est probare hanc libertatem ex naturali ratione. ibid. n. 26. & seq.
 Voluntas divina non est libera ad oppositum actus. p. 241. n. 37
 Volitio libera Dei non constituitur respectu rationis ad volitum. ibid.
 Volitio Dei libera est ipsamet volitio necessariâ sub certa quadam consideratione. ibid.
 Aliud est velle sempiternaliter, aliud velle pro sempiterno. p. 243. n. 47
 Qualiter volitio divina possit tendere in unum obiectum liberè, & in aliud necessariò. ibid. n. 46
 Volitio libera Dei nec causatione, nec respectu rationis constituitur. p. 244. n. 49
 An volitio Dei sit virtualiter libera. ibid. n. 50
 Deus ex duobus bonis inæqualibus potest velle minus. ibid.
 An voluntas divina priùs decernat unum, quam alterum. p. 245. n. 51
 Voluntas executiva in Deo aliquando duos actus complectitur. p. 249. n. 57

VOLUNTATIS DIVINÆ DIVISIO.

Divisio voluntatis divinæ in beneplaciti, & signi, est æquivoca. p. 253. n. 60
 Voluntas beneplaciti semper aliquo modo est efficax. ibid.
 Alia divisiones voluntatis divinæ. ibid. n. 3
 Subdivisio volitionis in efficacem & inefficacem. ibid.
 Obiectum divinæ volitionis complacentiam. ibid.
 Voluntas signi non est actus divinæ voluntatis. p. 254. n. 64
 Ejus meminit Script. sacra, uti etiam voluntas beneplaciti. ibid.
 An detur sextum signum voluntatis divinæ. n. 6 & seqq.
 Declaratur sufficientia quinque signorum ex D. Thom. ibid. n. 6 & seq.
 Ostenditur, divisionem in voluntatem signi, & beneplaciti esse æquivocam. ibid.
 Voluntas signi non est signum falsum. p. 255. n. 7
 Quare signa voluntatis dicantur voluntates divinæ. ibid.
 Quem actum voluntatis divinæ importet oppositio. ibid. n. 8
 Quem actum importent præceptum, prohibitio & consilium. ibid. & seq.
 Quem actum voluntatis divinæ significet permissio. ibid. n. 10 & seq.
 An efficax displicentia mali permissi significetur permissione. p. 256. n. 11
 An reflexa voluntas significetur. ibid.
 Quid volitio efficax & inefficax. ibid. n. 17
 Signa istarum volitionum. p. 257. n. 14
 De qua voluntate debeant intelligi hæc verba Apost. *Qui omnes homines vult salvos fieri*. ibid. n. 14
 Ratio divisionis voluntatis Dei in antecedentem & consequentem. ibid. n. 17
 Quid sit voluntas antecedens & consequens. ibid.
 Deus

INDEX RERVM.

Deus vult antecedenter omnes homines salvos fieri, scilicet consequenter. *ibid.*
 Probat ex Damasceno, qui voluntatem antecedentem vocat beneplacitum. p. 258. n. 18
 Alia auctoritas ejusdem Patris. *ibid.*
 Idem docet Clemens Rom. *ibid.* n. 19
 Consonat S. Chryso. *ibid.*
 Quid iple intelligat per vehementem voluntatem. *ibid.* n. 20
 Quid de his voluntatibus doceat S. Prosper. *ibid.*
 Voluntatem antecedentem vocat propositum voluntatis. *ibid.* n. 21
 Utramque voluntatem colligit ex Apost. 1. Timoth. 4. *ibid.*
 D. Aug. non negat hanc divisionem. *ibid.* n. 22
 Auctoritas D. Ambrosii pro voluntate antecedente. p. 259. n. 23
 Testimonium D. Aug. *ibid.*
 Probat. Deum etiam ipsam salutem omnium intendisse. *ibid.* n. 24
 Voluntas Dei impletur quoad media, non tamen semper quoad ipsam salutem. *ibid.*
 Auctoritas D. Anselmi. pro voluntate antecedente. *ibid.* n. 25
 Omnes admittunt hanc voluntatem, sed in modo explicandi non conveniunt. *ibid.* n. 26
 Explicatio quorundam Recentiorum de voluntate mediorum tantum. *ibid.*
 Alia de voluntate signi tantum. *ibid.*
 Esse beneplaciti docet Alexis. p. 260. n. 27
 Item D. Bonav. *ibid.* n. 28
 Quid sit velle hominem antecedenter salvare. *ibid.*
 Sententia Doct. Subt. *ibid.* n. 29 & seq.
 Exponitur illud Matth. 23. *Quoties vultis* &c. p. 261. n. 30
 Dicitur Apost. *Vult omnes homines* &c. Exponitur D. Augustin. de voluntate consequente. *ibid.* n. 31
 Item hanc Scriptur. Joann. 1. *Qui illuminat* &c. *ibid.*
 Explicatio probatur à simili. *ibid.*
 Alia explicatio ejusdem S. Doct. *ibid.* num. 32 & seq.
 Tertia interpretatio. *ibid.* n. 33
 Hæ expositiones sunt admittendæ. *ibid.*
 Objectiones solvuntur. pag. 262. num. 34 & seqq.
 S. Prosper amplectitur expositiones D. August. *ibid.* n. 36
 Quomodo Deus velit omnes homines salvos fieri. *ibid.*
 S. Prosper non opponitur nobis, sed neque D. Ambros. *ibid.* n. 37 & seqq.
 An D. Fulgentius. p. 263. n. 39
 Quid sit speciale objectum voluntatis antecedentis. *ibid.* n. 40
 Quot modis possit voluntas antecedens terminari ad salutem omnium. *ibid.* & n. seq.
 Conditionata voluntas potest bifariam exponi. *ibid.* n. 41
 Voluntas antecedens terminatur efficaciter conditionate ad salutem. *ibid.* & seq.
 Qualiter Deus velit salutem prædestinatorum & reproborum. p. 264. n. 42
 Voluntas salvandi omnes non est conditionata ex parte subjecti, sed tantum ex parte objecti. *ibid.* & n. 43
 Quare hæc voluntas vocatur velleitas, & voluntas secundum quid. *ibid.* n. 44
 Probat. voluntatem antecedentem etiam circa finem versari. *ibid.* & seq.
 Objectiones solvuntur. p. 265. n. 46. & seqq.
 Non potest voluntas velle ordinem, nisi velit

terminum ordinis. *ibid.*
 Velle finem solum virtute, non est proprie eum velle. *ibid.*
 Quomodo possit voluntas Dei terminari ad salutem, & ad ejus negationem. p. 266. n. 49
 An voluntas antecedens sit efficax. *ibid.* n. 50 & seqq.
 Quid sit objectum proprium illius voluntatis. *ibid.* n. 51
 Est adæquatè executiva respectu mediorum. *ibid.* n. 52
 An etiam respectu salutis. *ibid.*
 Cooperatio aliarum causarum est purus terminus dictæ voluntatis. *ibid.* n. 53
 Non est conditio antecedens, sed concomitans. *ibid.*
 Quid hic sit conditio. p. 267. n. 54
 Voluntas antecedens continet virtualiter actum simpliciter efficacem circa salutem. *ibid.* n. 55 & seq.
 Quid Scotus intelligat per voluntatem beneplaciti. *ibid.* n. 56
 Voluntas antecedens est absoluta ex parte actus & subjecti, conditionata ex parte objecti. *ibid.* n. 57
 Impugnatur efficacia voluntatis antecedentis. *ibid.* n. 58 & seqq.
 Quid sentiat Ponceus de illis verbis Apost. *Vult omnes homines* &c. p. 269. n. 64
 Quare Aug. intellexerit ea de voluntate efficaci & absoluta. *ibid.*
 Possunt intelligi tam de voluntate antecedenti, quam consequenti. *ibid.*
 An ex ipsis bene colligatur, omnibus dari gratiam sufficientem. *ibid.* n. 65
 An oppositum sequatur. *ibid.*
 Utrum voluntas antecedens sit libera. *ibid.* n. 66 & seqq.

W.

WICLEF.

Wiclef. tribuit creaturis aliquod esse reale æternum. p. 69. n. 15
 Hic error Wiclef. exploditur. p. 70. n. 20
 Ostenditur, Scotum non asserere errorem Wiclef. p. 72. n. 27
 Quis fuerit error Wiclef. *ibid.* n. 28
 Wiclef. probat, præscientiam futurorum impedire eorum contingentiam. p. 100. n. 26
 Probatio non valet. *ibid.* n. 27
 Secundum ejus argumentum solvitur. p. 101. n. 35

I.

INFINITAS. INFINITUM.

Quid importet infinitas in Deo. p. 2. n. 6
 Prout dicit quid positivum est de essentia Dei. *ibid.* n. 7
 Infinitum est omnibus incomponibile, & quare. p. 11. n. 55
 Ex infinitate attributorum colligitur identitas realis eorumdem. p. 14. n. 73
 Scotus non negat, infinitatem esse modum intrinsicum existentie. p. 23. n. 135
 Infinitas probari potest à priori per essentiam. p. 25. n. 145
 Per finitatem non constituitur quidditas creature. *ibid.* n. 147
 Quare infinitas non sit attributum Dei. *ibid.*
 An quia non attributum, ideo de essentia. *ibid.* n. 148
 Sancti Patres describunt essentiam Dei per infinitatem.

INDEX RERVM.

nitatem	ibid.	vum.	ibid. n. 72
Videtur Scotus dicere, quod infinitas sit de quiditate Dei.	ibid. n. 150	Intelligibilia sunt infinita actu.	ibid.
Quomodo Scotus intelligendus.	ibid. n. 151	An detur infinitus numerus.	p. 86. n. 73
Probatnr infinitas potentiae Dei.	p. 27. n. 159	Quid Felix vocet infinitum in actu.	ibid. n. 74
An dari possit infinitum actu.	p. 85. n. 71	Quomodo possibilia sint infinita.	p. 87. n. 75
Non est possibile tale infinitum positivum, sed negativum.	ibid.	Finium non potest adequari infinito.	p. 110. n. 88
Omnia possibilia sunt tale infinitum negativum.	ibid.	Potest aliquid esse infinitum in representando, & non in essendo,	p. 121. n. 108

FINIS.

